NGÀY NAY

NĂM THỨ NĂM—THỨ BẢY 17 AOUT 1940—SỐ 221, GIÁ 0p12

TÒA SOẠN VÀ TRỊ SỰ : 80, ĐƯỜNG QUAN THÁNH—TÉL. 874

HAI ĐIỀU ĐÁNG SỢ

— Ở đời có hai điều đáng sợ.

— Hai điều gì thế ?

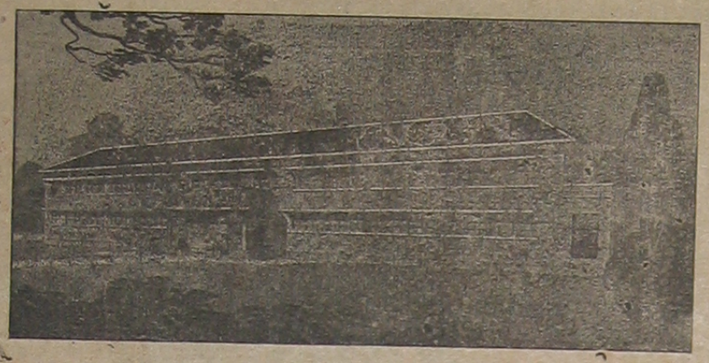
— Điều thứ nhất là vợ cả, và điều thứ hai là... vợ lẽ.

LYCEUM VIỆT - ANH

Ở HUẾ

là trường tư-thục KIẾN-TRÚC vĩ-đại và TỔ-CHỨC hoàn toàn nhất Đông-dương

Anh nhà trước của trường VIỆT-ANH

Có ba đặc-điểm lớn :

1.— Giáo-sư danh tiếng *có bằng cử nhân tây, Cao-đẳng sư phạm, Cử nhân luật, bằng P. C. B., tú-tài v. v...*

2.— Giáo-dục *theo một quy củ mới, rất trọng về* **Đức-dục, thể-dục,** *và* **mỹ-thuật** *ngoài sự học theo chương trình nhà nước.*

3.— *Có đủ* **học liệu tối tân** *- và các phòng học, phòng thí-nghiệm, phòng cinéma, préau...* **tổ chức không khác gì các trường Lycée lớn của nhà nước :**

Khai - giảng : 2 Septembre 1940

Đơn nhận học phải nộp trước mới để dành chỗ chắc chắn được. Từ lớp Moyen đến 4e année P. S. Có mở cours de L. A. M. S. cho học sinh sức bằng diplômé học thêm để thi các bằng lớn.

Sang năm sẽ mở cả Cycle Secondaire complet. **Internat** đang làm, rentrée vài tháng mới xong và sẽ sắp đặt như các Lycées và Collèges, có Réfectoires, dortoirs, douches, lavabos, W. C...

Hiệu trưởng :

DAO DANG VY

C'est écrit :

Tôt ou tard vous achèterez des chemises à col **Baleiné** et **Trubénisé** chez votre chemisier spécialiste

THUAN THANH LONG

15, — Rue du Riz — Hanoi

SUCCURSALE

154 — Rue du Coton — Hanoi

TRICOTS CHEMISETTES

La seule maison qui pourrait vous fournir ici, en Indochine des articles en Bonneterie de choix, en grosses quantités et ◆ au meilleurs prix. ◆

C'est la Manufacture

CU' GIOANH

60 - 70, Rue des Eventails, Hanoi

Fournisseur en Gros de tous les Magasines et Bazars du pays.

Võ đức Diên

và

Nguyễn văn Nghi

KIẾN TRÚC SƯ

8, Place Négrier

◆ HANOI — Tél. 77 ◆

Rượu cốt nhất

MARTELL

Là thứ rượu đã nổi tiếng từ 200 năm nay

Đại-lý độc quyền L. Rondon et Cie Ltd

21 Boulevard Henri Rivière — Hanoi

Thuốc phong tình

Mắc bệnh Giang Mai, cũ đinh thiên pháo, phát hych, phát soài, lở kẽ lợi, lung lay răng, c i dùng thuốc *Giang Mai* số 18 giá 1p00 là khỏi.

Bệnh lậu buốt, tức. đái ra máu, đái rắt, dùng thuốc Lậu buốt số 4 giá 0p50 và Bảo Mệnh Thang số 15 giá 0p15, sẽ hết buốt tức ngay.

Bệnh lậu ra mủ, dùng thuốc Lậu mủ số 10 giá 0p50 và Bảo Mệnh Thang sẽ khỏi.

Bệnh Lậu vừa buốt vừa ra mủ, mới phát hay đã lâu, dùng Thanh niên cứu khổ số 70 giá 1p20 và Bảo Mệnh Thang kiến hiệu một cách rất nhanh chóng.

Sau khi đã khỏi bệnh lậu và giang mai nhưng qui đầu còn ướt như rãi gà, tiểu tiện vẫn đục, dật gân, ngứa trong ống tiểu, kịp dùng thuốc Tuyệt trùng số 12 giá 0p60 sẽ khỏi ngay và bệnh không bao giờ trở lại nữa.

Bổ phế trừ lao

Phổi là một cơ quan rất hệ trọng, luôn luôn thở hút. Không lúc nào nghỉ chắc ai cũng hiểu. Nhưng những khi hơi thở không đều, nóng phổi, bức hơi, đau ngực, phải tìm cách chữa cho phổi được đều hòa. Phổi được đều hòa, sẽ không thể sinh ra các bệnh ho và bệnh lao được.

Bởi sự từng trải chữa các bệnh ho, lao, suyễn, nên chúng tôi phát minh ra thứ thuốc này để công hiến quốc dân.

Thuốc Bổ Phế trừ lao này có thể chữa được hết các bệnh do phổi sinh ra : Khái huyết, khác huyết (ho khạc ra máu), súc, suyễn, cấp, háo, ho khăn, ho dờm, ho ra máu, ho rúc từng cơn, khạc ra đờm rãi, người xanh xao mệt nhọc, bệnh ho gà trẻ con, cùng là phòng trừ các bệnh lao phổi.

Muốn phòng những bệnh trên này, kịp dùng thuốc Bổ Phế trừ lao số 89 giá 1p00 (hộp nhỡ 0p60), không thể sinh mắc các bệnh do phổi sinh ra.

Thuốc ngủ

Những người vì khí uất xung tâm, nên sinh ra không ngủ được, mi mắt cứng tinh thần lờ đờ, bồn chồn từng lúc, ý nghĩ liên miên. Vì huyết chẳng qui Can, nên sinh ra không ngủ được. Kịp dùng Thuốc Ngủ số 18 giá 1p00 là ngủ được ngay mà lại bổ Tâm, Can nhiều lắm thêm nhiều sức khoẻ, không như những thứ thuốc ngủ khác.

Nhà thuốc

LÊ HUY PHÁCH

số nhà 19, Phố Gia Long — HANOI

Có đại lý khắp các nơi và sách Bảo vệ gia đình biếu các ngài

NGUYỄN TỬ-SIÊU soạn

in lần thư hai

(LẠI GẦN HẾT)

VIỆT THANH CHIẾN SỬ

Chuyện **Vua Quang Trung** đánh quân Tàu

Rất hay. Giá 0p40, — Hai Bà Họ Trưng đánh giặc, giá 0p80 — Vua Bà Triệu-Âu đánh Tàu giá 0p50 v. v... (Xa gửi mua thêm cước)

Thư, Mandat đề cho nhà xuất bản :

NHẬT-NAM THƯ-QUÁN 19 Hàng Điếu Hanoi

◆◆

Thuốc sán sơ mít

Rất thần hiệu, Số 26. Giá 0p.70

Mắc bệnh sán, hay đau bụng vặt, hay ăn của ngọt, bỗ đói là đau, đi ngoài thường theo ra con trùng như sơ mít lẫn với phân, có khi tự nhiên ra ở quần, rất là bẩn thỉu, nếu không chữa, trùng sán ngày một nhớn ra, sức người ngày càng yếu dần, sinh chứng đau sôi hai cạnh sườn, mà thiệt mạng, uống thuốc này cam đoan trong hai giờ, ra ngay con trùng giải 12 thước, khỏi hẳn. Các ngài có mua xin mua cho được Thuốc sán sơ mít Thanh-xa (dấu hiệu con voi) giá 0p.70 mấy là thứ thật kẻo nhầm thuốc giả uống vào thêm hại.

Thuốc run

Bất cứ người nhớn hay trẻ con, mắc bệnh run đũa hoặc run kim, hay tưa nước rãi, đói hay quặn đau bụng, uống thuốc này buổi chiều ra hết run không phải tẩy. Giá mỗi gói 0p20.

Thuốc bổ dạ dầy

Uống thuốc run hoặc thuốc sán của bản đường, đã ra hết rồi, nên uống thêm thuốc này, cho bồi bổ dạ dầy, và giết hết vi trùng và trứng của run sán còn sót lại, thì không bao giờ mắc bệnh run sán nữa, người chóng trở nên mạnh khỏe béo tốt. Thuốc này có đặc tính chữa bệnh : *Đau dạ dầy*, ăn chậm tiêu, hay đầy hơi, đau tức ngực, đau xuyên cạnh sườn, đau ngang thắt lưng, khi đau khi không, như giã cách, uống thuốc này một hộp bớt ngay, ba hộp khỏi hẳn. Giá 1p60. Các thứ thuốc kể trên hiện có bán tại

Nhà thuốc THANH - XA

73, góc phố hàng Thiếc và hàng Nón - HANOI

Ngoài cửa treo cờ vàng

Ở xa mua lĩnh hóa giao ngân.

Đại lý. — Haiphong : Mai-lĩnh, Nam-định : Việt-long, Hai-dương : Quang-huy, Bắc-ninh : Vĩnh-yên, Sơn-tây, Tông : Quý-lợi, Việt-trì : Vạn-lợi, phố Việt-lợi, Vĩnh-yên : Ngọc-tân, Phúc-yên : Thanh-phong, Phú-thọ : Tế-hòa-đường, Hà-đông : Thanh-xa cửa chợ, Hồng-gay : Đại-thành, Thái-nguyên : Quảng-thành, Hòa-bình : Kim-long, phố Bồng-nhân, Thanh-hóa : Thái-lai, Ninh-bình : Ích-trí và đại lý rượu Vạn-vân, Vinh : Sinh-huy, Huế : Đức-thành, Viêntiane : Việt hóa, Cổng-hỷ : Mai-linh rue Vernaz.

Và khắp các tỉnh những nơi treo biển đại-lý Thanh-xa đều có bán.

◆◆

Bệnh tinh

Mắc bệnh lậu, giang mai, hạ, cam, hột xoài, vân vân chỉ nên tìm đến

đức thọ đường

131, Route de Huế — HANOI

mà chữa khoán hoặc uống thuốc sẽ được khỏi chắc chắn. Thuốc không công phạt, không hại sinh dục.

Nhà thuốc nhận chữa nhiều bệnh rất linh nghiệm.

HO LAO

cảm tạ !

Phú chung le 1er Juillet 1940

A. Monsieur LÊ XUÂN KHÔI

Directeur ĐẠI-Á Y-VIỆN

14 ter, phố Hàng Than Hanoi

...cháu đã khỏi ho, hết đờm, và chỉ huyết. Đi chiếu điện lại, thử kỹ, quan đốc đã nhận là : « hết trùng Lao » !.. Bệnh cháu, chúng tôi đã tưởng gần vào cái cảnh : cửa hết người chết, thì gặp được ngài cứu sống... công ngài thật như trời bể... Vậy xin có lời ra cảm tạ ngài ..

ĐỖ VĂN PHA

Cựu lý-trưởng Phú-chung, Hoài-Đức Hàđông

Tourane, le 18 Juillet 1940

.. « Lúc sanh nở, nhờ tôi cũng vì chứng *ho* ấy mà ti nữa *thiệt mạng*, sau cứ uống thuốc hoài, đủ các mặt, tốn khá tiền, nhưng cũng vô hiệu. Cho đến khi dùng thuốc của ngài, lúc ấy mới bớt, và khỏi hẳn...

NGUYỄN VĂN HÓA

Secrétaire-comptable, Service de la Voirie Tourane.

LỜI NHÀ THUỐC.— Những thư cảm tạ như thế từ xưa tới nay, cũng đủ để các ngài tin cậy. Vậy ai có bệnh kịp dùng : *Cao Ho Lao*, thứ lớn 10p00 nhỏ 5p50 ; *Người trừ Lao* thứ lớn 5p00 nhỏ 3p00. Ở xa gởi lãnh hóa giao ngân. Đại-lý : MAI-LĨNH Haiphong. Cần nhiều nơi nữa, khắp Đông-Pháp. Thư hỏi, đính timbre trả lời.

Lời giao cần kíp : Gần đây nhiều kẻ thấy thuốc *Ho Lao Đại-Á* danh vang tứ xứ họ cũng chế *Cao Ho Lao* để bán, hòng kiếm lợi, và lừa dối đồng bào. Vậy các ngài nên phân kỳ : *thực, giả*, kẻo lầm !

Thư, Mandat, xin đề cho :

M. Lê xuân Khôi

Thổ dĩ

Cao lâu toàn ăn quịt
Thổ dĩ dật chơi tường.
. . . . . .

Muốn rõ hết các khoé lừa gái, chơi nhăng của những công tử HANOI nên đọc ngay thiên phóng sự :

ĂN CHƠI

của **HY-SINH**

(*bình bát báo Vịt Đực*)

Cuốn sách thứ II trong loại Truỵ Lạc

In thực đẹp giá 0p25

cước bảo đảm 0p14

Mua lẻ bằng tem. Thư Mandat gửi cho

M. le Directeur de

l'ASIATIC IMPRIMERIE

Rue Emile Nolly HANOI

(*cạnh kho lục lộ Hàng Bún*)

Sắp bán **DANH VỌNG** *của Nguyễn Tỗ* và **CON NGƯỜI TÌNH CŨ** *của Thâm Giao*

Hanoi... 36 Phố Phường

của THẠCH-LAM

Phiên chợ xanh (Tiếp theo)

HÀNG NƯỚC CÔ DẦN

Cô Dần là một thiếu nữ hãy còn trẻ, cứ nghe tên cô thì đủ biết. (Cái lối đặt tên của cổ nhân ta nghĩ cũng thẳng thắn và thực thà : mang cái tuổi trong tên mình, không cần giấu diếm). Tuy vậy cô là một thiếu nữ đảm đang lắm. Tất cả các cô hàng nước đều đảm đang. Một mình cô trông nom cái cửa hàng nước ở trước chợ Đồng Xuân, bên cạnh bà cô bán hàng xôi, và cũng như bà, cô bán hàng từ chín, mười giờ tối, suốt đêm cho tới sáng.

Cửa hàng của cô cũng không có gì : một vài miếng trầu, một vài phong thuốc lào, một bao thuốc lá bán lẻ, vài cái bát uống nước, như các bát uống nước ở các tất cả hàng nước Annam, đặt úp xuống mặt chõng. Nhưng hàng cô Dần có một chút đặc biệt hơn : cô không bán nước vối, hay nước chè tươi. Cô bán nước chè, tôi cũng không biết là chè mạn hay chè hột, chỉ biết là một thứ chè cũng dễ uống. Và có lẽ bán cho người ở đất « văn minh », nên cô bán nước chè uống với đường. Và ấm chè của hàng cô bao giờ cũng nóng sôi, dù trời rét hay trời nóng, mùa đông hay mùa hạ. Ấm chè bọc một cái áo gai rất cẩn thận, đứng bên cạnh một cái bỏa lò than cũng hồng, mang một ấm nước bao giờ cũng reo sôi.

Ai uống nước đường thì đã có cốc thuỷ tinh : một xu một cốc. Cô múc vào cốc một vài thìa đường, — tuy đường đất mà xem ra cô cũng múc nới tay lắm — , nghiêng bình chè rót đầy cốc, và đưa lên cho khách với cái nhìn của đôi con mắt nhỏ, lanh lợi, — hai con ngươi đen bóng loáng, như hai con mắt của một con vật non nào.

Ăn cơm, uống rượu song mà được một cốc nước chè đường rất nóng thì ai chẳng thích. Nên hàng cô Dần đông khách lắm, có khi cô trở tay bán không kịp. Kẻ đứng, người ngồi xúm vòng quanh — nhưng ngồi xồm mà thôi, vì hàng nước ấy lại còn cái đặc biệt khác nữa là không có ghế ngồi. Những bác phu xe đặt nón lần túi lấy một điếu thuốc lào, vài thầy đội xếp uống chè từng ngụm nhỏ trên xe đạp gác ở hè, với vài khách hàng áo ngắn, còn trẻ tuổi, hay điểm thêm vào vị nước một vài câu bông đùa nhẹ nhẹ đối với cô hàng. Thỉnh thoảng, một bác phu già, rụt rè thầm khẽ bên tai cô hàng nước, hoặc trả tạm một vài xu ở món nợ còn lại, hoặc nằn ni xin chịu nữa. Cô hàng díu đôi lông mày nhỏ lại một chút, nhưng cô dễ tính, rồi cũng bằng lòng.

Một hàng nước đắt khách vì các thức quà bán đã đành, nhưng đôi khi cũng đắt khách vì cả cô hàng. Cô hàng nước annam là nhân vật biểu hiệu nhất của sự sinh hoạt annam — dù ở dưới bóng đa, bên ruộng lúa, hay ở dưới mái hiên của thành phố, ở đâu cũng vậy, miệng cười tươi của cô hàng là giây liên lạc khắp cả mọi người. Cô hàng nước annam, từ xưa đến nay, đã chiếm một địa vị quan hệ trong lịch sử, và trong văn chương : đã có nhiều tiểu thuyết bắt đầu ở một hàng nước và kết cục cũng ở đấy.

Ồ, nhưng mà chúng ta hãy trở lại cô hàng nước của 36 phố phường. Cô nhũn nhặn lắm : cô mặc một cái áo tứ thân nâu cũ, giản dị và đảm đang như các cô gái annam. Trong mấy ngày Tết, người ta mới thấy cô khoác cái áo mới hơn một chút, vẫn vành khăn tròn chặn và chặt chẽ hơn. Và dưới mái tóc đen, lúc đó mới lấp lánh mặt đá của đôi hoa vàng, bà cụ đánh cho cô năm vàng còn rẻ, làm cái vốn riêng, chắc thế.

Cô không đẹp, chỉ xinh thôi. Và tính cô, cũng như tuổi cô, còn trẻ con lắm. Thấy khách hàng nói một câu bông đùa, cô đã tưởng người ta chòng ghẹo mình, riu đôi lông mày lại, và ngoe nguẩy cái mình. Khách trông thấy chỉ cười. Nhưng cô cũng không giận ai lâu : chỉ một lát, cô lại vui tính ngay.

Một hai năm nữa, nhớn lên đi lấy chồng, ai là người thay cô trông nom ngôi hàng nước của « Hanoi là động tiên sa » ? — Cô bé em cô, hẳn vậy, sẽ ngồi bán hàng thay chị, lại que diêm, điếu thuốc, miếng trầu, — để kéo dài mãi mãi cái phong vị bình dân và mộc mạc của các cô hàng nước, cùng với các cô hàng xén kĩu kịt đi chợ Đông, chợ Đoài, là cái tinh hoa thuần túy của người annam từ xưa xưa đến giờ.

Thạch-Lam

Ngày Nay

TÒA SOẠN và TRỊ SỰ

80 Grand Bouddha

HANOI

Téléphone 874

Giá báo mỗi số 0p12

Một năm : 4p60

6 tháng : 2p40

Ngoại quốc và các công sở 10p 1 năm

Mandat và thư xin gửi cho :

M. le Directeur de la Revue Ngày Nay — Hanoi

CHUYÊN

KIEM DUYỆT BỎ

Vẻ ai

HỘI Quốc liên là một hội các nước văn minh hay tự cho là văn minh lập ra để giữ hòa bình cho thế giới.

Nhưng hội chỉ là một cái điếm

báo trước sự chiến tranh mà thôi. Cho nên ngay trong hội đã có sự chia rẽ tự đâu rồi.

Bắt đầu là nước Mỹ, nước có cái ý lạo ra hội. Rồi đến Đức, Nhật, Ý lần lượt ra hội, rồi đến Nga, và một số đông nước ở Nam Mỹ, cũng đòi xin ra nốt. Kế đến gần đây, lại có tin Lỗ, Pháp và cả Tầu nữa cũng có ý đòi ra hội cả.

Nếu việc hội cứ tiến bộ như thế mãi, thì chắc chắn là chưa hết năm nay, có lẽ hội không còn một nước nào ở lại làm hội viên nữa, và sẽ trở ra như một cô ả đào già hết duyên.

Cái đó cũng không quan hệ gì cho lắm ; việc quan hệ là câu hỏi này : nếu không còn một hội viên nào nữa, thì lâu đài hội xây lên ở nước Thụy-sĩ, bên cạnh hồ Genève, trông một cảnh trí đẹp đẽ, là của ai ? Thật là một câu hỏi khó trả lời, có lẽ khó hơn vấn đề hòa bình, chiến tranh mà hội Quốc Liên đã tốn bao nhiêu nước bọt mà chưa giải quyết xong.

KIỂM DUYỆT BỎ

T. VÂN

Một ý kiến của người Mỹ

Mới đây, D. Thompson viết trên báo New York Herald Tribune *bài dưới đây mà bạn đồng nghiệp «* Le Courrier d'Haiphong *» đã dịch đăng :*

TRẢI BIẾT bao thế hệ, những chính phủ các nước tự do — các nước dân chủ — đã nhờ nền văn minh tây phương và đã dìu dắt vận mệnh thế giới.

Ngày nay những chính phủ ấy đương gặp cái nạn khốc hại nhất, lớn lao nhất trong sử ký, và đương thấy nguy ngập cả đến sinh mệnh mình.

Những sự biến cố ấy có liên lạc với chúng ta, dân Mỹ, một cách mật thiết sâu xa hơn là chúng ta có thể tưởng. Chúng ta phải tin chắc như thế để rút ở tình thế hiện tại những bài học có ích sẽ giúp chúng ta đương đầu với tình thế hiện tại.

■

Có những lý do rất giản dị và rất hiển nhiên để tỏ rõ những sự đắc thắng của Hitler từ trước đến giờ.

Trước hết Hitler đã trông thấy nội bộ suy nhược của các đoàn thể dân chủ và chính những điều nhận xét ấy đã làm nền tảng cho công cuộc chiếm cứ nước Đức do đảng Quốc gia xã hội.

Cái lý tưởng dân chủ buổi đầu là một quan niệm cao thượng và khẳng khái, là một ý định giải phóng nhân loại, nhưng về sau suy biến dần và sự cố gắng trước kia để tới chỗ cá nhân hoàn thiện đã trở nên một sự cố gắng ích kỷ vì quyền lợi cá nhân.

Sự theo đuổi hạnh phúc — vô ích nếu trong đó không có hành v sáng tạo và vị tha — đã trở nên sự theo đuổi lạc thú, thế thôi.

Cái ý nghĩa « người làm việc phải xứng đáng với tiền công » đã bị một ý nghĩa khác thay vào : cái ý nghĩa « công việc là một hóa vật có thể mặc cả được và sẽ bán cho ai trả giá cao nhất, mặc dầu tốt hay xấu ».

XA GẦN

Tư bản cũng vậy, không có nhiệm vụ sáng tạo nữa, mà chỉ còn có một mục đích sống an nhàn. Tư bản cũng hầu đã trở nên một món hàng lên xuống theo thời giá.

Bực đại học đã phạm cái lỗi đào tạo những tay chuyên môn, chỉ giỏi về độc một khoa, còn những điều phổ thông sơ lược và lắm khi cả những ý tưởng rất giản dị tầm thường thì không biết gì hết. Bọn thiếu niên được học theo cách lý luận thì thực nhiều mà được học theo cách thực hành thì rất ít. Lối học ấy ở trong phạm vi trừu tượng nhiều quá mà đời thì lại đòi toàn những thực tế.

Mỗi vụ hè, các trường Đại học, Trung học và Cao đẳng ném ra đời những chàng tuổi trẻ không thạo một tí gì về việc đời.

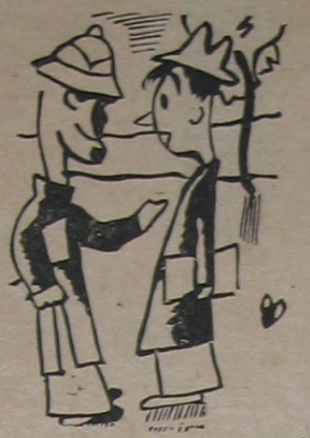
Nền văn minh của chúng ta cần những người biết làm việc vừa bằng óc vừa bằng tay.

Vả lại có cái quan niệm ngu ngốc này, có vì thói thông thường, là người mặc áo cổ cứng ngồi cộng từng cột số trong sổ sách, hay cô thiếu nữ đánh máy g'ông « đã nhận thư ngài hôm... » được trọng vọng hơn được coi như, theo phương diện xã hội, cao quý hơn một người vặn lái xe bay một người đầu bếp vào hạng nhất.

Chúng ta phấn chủ nghĩa dân chủ của chúng ta. Không còn gì thân thiết với chúng ta cho bằng chính chúng ta, và lý tưởng của chúng ta là sự sung sướng vật chất trong đó chúng ta cứ sa sâu mãi vào.

Hitler mà có thể diệt vong được chủ nghĩa dân chủ bằng chiến tranh và cách mệnh, là chỉ vì chủ nghĩa dân chủ đã đi được một quãng dài lắm trên con đường tự diệt vong rồi.

Theo *D. Thompson*
(New York Herald tribune)

— Hình như anh là bạn học của tôi ở trường Bảo-hộ.

— Tôi không học trường ấy.

— Tôi cũng không học trường ấy.

— Thế thì hai người bạn học khác ở trường khác đấy. Xin lỗi anh.

KIỂM DUYỆT BỎ

Khái Hưng

HAI KỲ THI của SEPTO

1) Kỳ thi lấy bằng Thể-Dục tại Hội Septo

Các kỳ thi lấy các bằng : Cao-đẳng, trung đẳng và sơ-đẳng thể-dục do Hội Thể Dục Bắc Kỳ tổ chức cho các hội-viên và học sinh dự sẽ mở tại sân vận động Septo vào hôm chủ nhật 15 Septembre 1940 từ 6 giờ sáng.

Bà con Hà thành sẽ được dịp xét thấy nền tảng vui mạnh của thanh niên nước nhà.

2) Thi Điền-Kinh tại Septo

Cũng trên sân vận động của hội Thể Dục Bắc Kỳ (Đường Duvillier Hanoi) đến hôm chủ nhật 22 Septembre 1940 sẽ có cuộc thi các môn Điền Kinh riêng cho các lực sĩ Septo tranh đấu.

Hôm đó sẽ có thi đủ các môn : ném, chạy và nhảy.

Nhất sẽ được thưởng bằng và huy chương còn nhì sẽ được thưởng tấm bằng rất đẹp.

Bà con hâm mộ thể thao sẽ được dịp thưởng thức tài nghệ của anh em thanh niên lực sĩ.

Trương trình rõ rệt về các kỳ thi sẽ đăng vào một số báo sau.

Septo lai cảo

Sắp có bán
giá 0p50

VÕ' LÒNG
của ***đỗ đức thu***
ĐỜI NAY XUẤT BẢN

LO CHO

ĐÃ THÀNH thói quen, mấy năm nay ở Sầm-sơn, dân tắm biển chiều chiều đi hóng gió mát từ rừng thông đến mỏm núi, thường dừng bước vào khoảng bảy giờ trước dãy nhà mà người ta gọi là « Villa Lo Cho » để dự những cuộc ca hát và diễn kịch do bọn tài tử tí hon tổ chức và dàn cảnh. « Lo cho » là hai chữ bắt đầu cái tên dài dằng dặc của hội « *Lo cho trẻ em đi nghỉ mát* ». Gần tới g ờ ấy, các cậu các cô bé không quên nhắc cha mẹ đưa đi xem « Lo cho », coi đó như một rạp hát vậy.

Mà quả thực người ta có thể bảo đó là một rạp hát, — nhất trong vụ hè năm ngoái, — vì bọn con hát nhà nghề cũng không thể khó nhọc hơn được đoàn trẻ em đi nghỉ mát tối tối phải đóng trò giữa làn không khí nóng bức, sực nức hơi mồ hôi của từng dãy khán giả vây kín chung quanh. Dẫu sao, các em vẫn tươi cười gắng sức để hiến những trò vui. Trò vui có khi nhạt, những ta cũng nên dễ dãi đối với bọn tài tử dưới mười bốn tuổi ấy.

Cái tuổi mười bốn là hạn tuổi cao nhất để được hội nhận cho đi nghỉ mát, dù vào hạng trả tiền hay hạng không mất tiền. Đó là lời một ông giáo của hội nói với tôi. Nhưng ông giáo lại mỉm cười tiếp luôn : « Tuy thế, vẫn có nhiều em tới mười bảy, mười tám khai giấu tuổi để được đi ». Điều ấy tôi cũng đã nhận thấy trong một buổi diễn kịch. Giá năm sau không có những sự gian lận lộn sòng ấy thì hơn. Vì sự chênh lệch tuổi quá nhiều có trở ngại cho sự chơi đùa của đoàn trẻ và cả cho sự chăn dắt của các ông giáo, các ông cũng thú thực là như thế.

Các ông rất đáng khen, cả ngày chịu khó chịu nhọc không phút nào ngơi để trông coi săn sóc các em. Nào đưa các em đi tắm, đi chơi, nào giữ gìn trật tự, sạch sẽ và sức khỏe cho các em, nào dạy các em ca hát và cả diễn kịch nữa. Bà giáo Xuân, một nữ giáo viên ở Bắc ninh, thì dạy các em gái khâu vá, thêu thùa và nấu nướng. Thành thử nhiều em đi nghỉ mát về có lẽ lại học thêm được cả việc nội trợ nữa.

Hội Lo cho — cả cái tên ngộ nghĩnh ấy — là « công trình sáng tác » của anh phó ruộm Phạm-Tá, mà tôi đã có lần khen là một người tầm thường có nhiều ý kiến hay. Việc đưa trẻ em đi nghỉ mát bẩn cũng là một việc hay tuy chưa đến nơi đến chốn. Đến nơi đến chốn sao được khi mà trong số hàng chục vạn trẻ em trong các trường, mỗi năm chỉ có sáu trăm em được hưởng cái thú nghỉ mát ? Mà trong số sáu trăm ấy quá nửa là con nhà giàu. Hình như hội cũng muốn có nhiều trẻ em trả tiền để đỡ hao tổn quỹ hội. Chẳng qua còn thừa chỗ hội mới chịu lấy thêm con nhà nghèo mà hội phải chu cấp cho cả tiền ăn tiền ở. Ấy là tôi đoán phỏng thế, nhưng có lẽ đoán đúng, vì trong bọn trẻ em thỉnh thoảng mới xen lẫn vào một đứa gầy gò nhem nhuốc, ngờ nghệch, mặc cái quần dùi vải thâm đã bạc. Còn toàn là các em sạch sẽ, béo tốt cả. Có nhiều em lại được nhà sắm cả slip len cho nữa.

Từ khi hội ra đời công việc của hội vẫn không thay đổi, không cải cách một chút nào. Có mỗi một điều khác trước là sự thoải bộ, vì trước các em còn được một nửa lên núi, một nửa ra biển, nay thì chỉ còn một bọn ra biển mà thôi. Hình như các ông trong ban trị sự tưởng hội đã tới một mục đích hoàn mỹ rồi chăng ? Nếu chưa thì tôi xin bàn với các ông điều này : Sao hội không nghĩ đến cách trao đổi trẻ em, mỗi vụ hè cho trẻ em ở thành thị về thôn quê và trẻ em ở thôn quê ra thành thị ? Hội chỉ việc chọn những nơi thành thị và những nơi thôn quê mát mẻ, tốt lành. Những nhà giàu ở thành thị và những nhà giàu ở thôn quê trao đổi lẫn con với nhau, hội đứng giữa điều đình chứ không cấp tiền. Còn những nhà nghèo nuôi lẫn con nhau thì hội giúp cho tiền xe, tiền tàu và ít khoản phí tổn khác, thiết tưởng cũng không là bao. Như thế có phải mỗi năm có tới hàng nghìn, hàng vạn trẻ em được thay đổi khí trời không ? Mà chúng còn học được nhiều điều hay lạ cho chúng nữa. Trẻ em thành thị sẽ mắt trông thấy con trâu, bông lúa, khóm tre mà chúng chỉ mới học ở sách. Còn trẻ em thôn quê ra thành thị sẽ được mục kích cái xe đ ện, xe ô tô, những tòa nhà gác cao, và nhất là chúng sẽ bớt ngờ nghệch, bỡ ngỡ.

Tôi chỉ hiến hội một ý kiến, còn cách tổ chức thì về phần hội, và tôi chắc cách tổ chức sẽ khó khăn vì phạm vi hơi rộng.

KHÁI HƯNG

— Mặt trời buổi chiều đẹp quá toa ạ, cho nên moa ngắm mãi từ sáng đến giờ.

MỘT CUỘC SĂN BẮN NGỘ NGHĨNH

Truyện vui của Thái Phan-Tư

Ai vào nhà Sách cũng biết chàng là một người thích săn bắn và người ta còn chắc đã đặt chân vào nhà một tay thiện xạ. Trên tường ba gian nhà chàng ở, vừa phòng khách, phòng ăn, phòng ngủ, không có chỗ nào là không treo các thứ cần dùng đi săn : súng, đèn đội đầu, nịt đựng đạn, dao, bị và các thứ săn được : da cọp, da beo, đầu bò tót, gạc nai, ngà voi.

Sách đi bắn không cần đông người. Nhiều bận chàng đi một mình và như thế chàng vui lắm. Những hôm ấy chàng chỉ được con thỏ, con chồn hoặc về không. Ngày nghỉ vì một cớ gì phải ở nhà, tôi lại chơi là chàng kể những cuộc săn bắn của chàng. Chàng kể không chán. Chàng kể nhiều lắm nhưng tôi chỉ còn nhớ kỹ có một truyện vì nó ngộ nghĩnh đến làm tôi ngờ vực.

◆

Sách chỉ tấm da cọp và nói với tôi : « Bây giờ trong những lúc nhàn nhã, ngồi nhìn tấm da ấy tôi còn rùng mình. Cũng may mà mang súng ra khỏi nhà là tôi không còn nhớ đến nó nữa, không thì làm gì còn đi săn được suốt đêm trong rừng, nhiều khi chỉ một mình.

Đêm ấy, cách đây ba năm, tôi đi săn với Vân. Anh còn nhớ Vân chứ ? Vân Phú-hòa ấy và bây giờ ở đâu tôi cũng không biết nữa. Vân và tôi ăn bận như nhau. Mỗi người một khẩu súng hai lòng, một đèn đội đầu. Giây nịt đựng đạn của chúng tôi đủ các hạng để bắn voi, bắn cọp, bắn nai, bắn heo rừng và thỏ rừng.

Chúng tôi đi trong rừng hoang đã được ba giờ mà tuyệt nhiên không gặp một con thịt nào. Đi săn gặp những cảnh ấy thường hay chán nản. Chúng tôi toan quay đường nhưng đến chúng tôi đợi lên một tầng đá đằng sau có hai ba tầng khác giao nhau thành cái hang. Vân và tôi không có ý nghĩ đó là hang cọp. Ánh sáng hai ngọn đèn vẫn thừa sáng để nhận rõ những dấu vết trên tầng đá bằng. Chúng tôi đi lại càng gần tầng đá càng thấy thêm bằng, sạch và nhẵn.

Tôi nói với Vân : « Chúng ta ngồi xuống đây nghỉ chân và ăn hết gói kẹo mang theo trong bị để lấy sức mà về chứ ? »

— Phải đấy. Bây giờ thân thể chúng ta cần đường, vả phải ăn bớt đi cho nhẹ bị.

Mang nó trong dạ dầy ý hẳn nhẹ hơn để trong bị.

Chúng tôi ăn chưa hết nửa gói kẹo, trong rừng sâu không một hơi gió, nhưng tiếng gì như gió cuốn tờ giấy sau chúng tôi. Vân và tôi không bảo nhau quay đầu lại : một con cọp con xinh xắn, hiền lành lấy chân kéo tờ giấy bao kẹo của chúng tôi.

Ánh sáng hai cây đèn mạnh quá nên nó không thấy đường chạy. Vân chỉ đưa nhẹ tay ra bắt nó bỏ vào bị. Chúng tôi nghĩ đến mẹ nó sắp ở trong hang ra hay đi ăn ở ngoài về. Nhanh như cắt, hai người chèo lên một cây cao ở cạnh hang.

Chúng tôi không phải đợi lâu. Vào tìm chỗ ngồi xong xuôi và nạp đạn lại cẩn thận, đã thấy con cọp mẹ ở ngoài đi về. Đến cửa hang nó hít gói kẹo chúng tôi bỏ quên rồi chạy thẳng vào. Nó chạy ra ngay và gầm lên dữ dội lắm. Nó dòm lâu về phía hai ngọn đèn chúng tôi. Con cọp con trong bị kêu lên một tiếng, nó càng thêm dữ và nhất quyết nhảy lên. Vân và tôi ngồi ở một cành cây cao cách mặt đất chừng năm sáu thước, nên nó lại càng có hy vọng nhảy tới.

Mặc nó làm dữ, chúng tôi không ai bóp cò. Sau năm phút nó bắc hai chân trước lên thân cây, miệng vừa ngậm đến miệng súng tôi đơ xuống. Lúc nó cắn chặt được miệng súng sắp kéo, tôi bóp cò. Tiếng súng vừa nổ xong nó đã bổ ngay ra chết.

Vân giữ phần mình con cọp con sau bán cho một người thừa phái mấy trăm bạc, nhường cho tôi con cọp mẹ mà da tôi treo ở tường đấy.

◆

Bây giờ tôi làm ăn một chỗ xa xôi về miệt rừng núi ; mỗi lần, các bạn nói đến truyện săn bắn, tôi lại vui mừng kể lại cuộc đi săn của Sách và Vân. Nghe xong ai cũng tấm tắc khen hai bạn tôi can đảm và có tài. Nhưng riêng tôi, tôi cứ nghĩ ngờ mãi. Chỉ có một mình Vân đi săn hôm ấy với Sách mà bây giờ tôi cũng như Sách, không biết Vân ở đâu để hỏi lại.

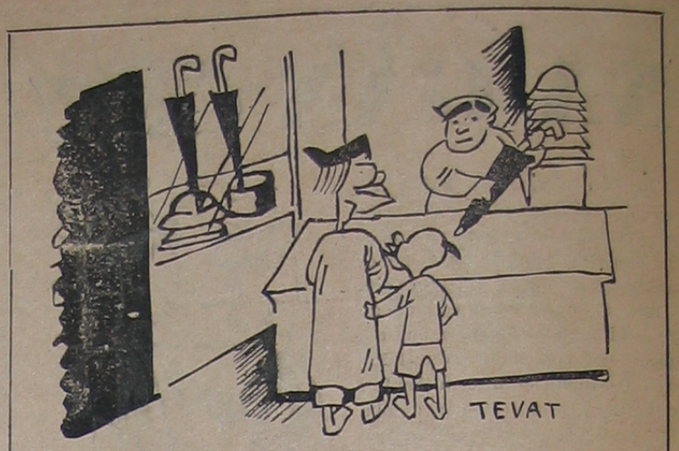
THÁI PHAN TƯ

Các bạn đón xem

LỬA THIÊNG

thuộc về loại sách mỹ thuật của **ĐỜI NAY**

Xin trả lời chung cho các bạn đặt tiền trước mua hai thứ giấy thượng hạng : *các bạn vui lòng chờ trong ít lâu nữa vì sách in hai màu nên không thể nhanh chóng được. Chúng tôi vẫn cố hết sức để khỏi phải phụ lòng mong đợi của các bạn.*

LÝ TOÉT MUA Ô

L. T. — Bà làm ơn gói lại kỹ càng cho nhà cháu, ngoài kia mưa to quá, khéo ướt hết.

Lạnh Lùng với báo Đàn-Bà

◆◆

Tôi không bàn cãi với bà Mộng-Sơn về nghệ thuật cuốn Lạnh Lùng vì bà đã cho tôi làm trọn sứ mệnh.

Bà lại còn nêu lên vấn đề luân lý, bà không muốn cho người đàn bà góa ngày nay giống như Nhung — bà không thích Nhung — cái đó tùy ý, nhưng xin bà đừng lầm nhà tiểu thuyết với một nhà luân lý, nhà đạo đức. Tôi chỉ biết tả một người đàn bà như Nhung, ở trong trường hợp như Nhung. Tôi không cần phải tả một người đàn bà hoàn toàn, hay một người đàn bà cần phải có. Chính tôi muốn tả một người đàn bà mà bà không thích — mà tôi cũng không thích — nhưng xin bà đừng trách nhà tiểu thuyết công việc ấy. Bà đừng lầm người trong truyện với người viết truyện, trách người viết truyện chỉ vì trách được người trong truyện.

Bà hỏi tôi « nêm » Lạnh Lùng ra đời, tôi muốn gì ? Tôi không muốn như ý bà tưởng đâu. Cái muốn của tôi không ngoài cái muốn của một nhà tiểu thuyết viết một cuốn truyện hay, tả đúng một hoàn cảnh và một người xấu hay tốt sống trong hoàn cảnh ấy, đúng như sự thực ở đời, ở trước mắt.

Bà hỏi : « còn những người góa tuy yêu chồng cũ lắm mà sắp chết đói thì sao? »

Làm sao tôi biết được vì tôi có phải cuốn tự vị hay một ông giáo về xã hội học đâu. Tôi, nếu tôi muốn, tôi sẽ tả người đó viết thành sách ; còn người « sắp chết đói » đó muốn hành động ra sao thì tùy người ta chứ không phải tùy tôi. Người ta làm thế nào, tôi sẽ tả đúng như thế. Tả đúng là được rồi. (1)

Bà là người phê bình, bà không nên nhảy ra ngoài phạm vi của một người phê bình. Nếu bà chỉ muốn làm một nhà luân lý thì tha hồ bà công kích Nhung, nhưng bà đừng bắt tác giả phải tả Nhung theo đúng ý muốn của bà và của các chị em muốn giải phóng. Bà muốn thế cũng không nhà tiểu thuyết nào nghe, vì nếu nghe chúng ta sẽ lùi lại mấy chục năm trước, viết truyện tả toàn những người hoàn toàn hay, hoàn toàn hành động theo ý muốn của tác giả chứ không theo tâm tình thật của người trong truyện.

Nhất-Linh

(1) Tiện đây xin nói về người đàn bà vẫn yêu chồng cũ mà sắp chết đói. Ý bà M. S. muốn cho người ấy đi lấy chồng. Sắp chết đói vẫn yêu chồng cũ mà đi lấy chồng, thế nghĩa là nhờ chồng mới để sống, thế nghĩa là bán chồn nuôi miệng, chẳng khác gì một gái giang hồ. Vậy tốt hơn hết là bà để cho người ta được tự do muốn lấy thì lấy, không thì thôi, như đàn ông vậy. Sở dĩ đàn bà góa (kể ra thì người nào cũng muốn tái giá), không dám tái giá chỉ vì sợ người ta nói, nghĩa là sợ y như Nhung. Còn như đó là vì luân lý, hay vì chế độ thì tôi không biết rõ được như bà; có lẽ vì thực tình tôi đọc bà mà không hiểu ý bà định nói gì cả. Tôi không hiểu thế nào là đem luân lý chống với luân lý, chế độ chống với chế độ, thế nào là giai đoạn của luân lý tinh khiết, luân lý phản giáo, luân lý bác ái. Tiếc thay tôi không được thông thái để hiểu một người « đàn bà thông thái » như bà Mộng-Sơn.

N. L.

NGƯỜI MỜI QUẢNG-CÁO — Cụ bán đỗ cỗ thiết tưởng cũng nên quảng cáo cho hàng mau chạy.

CHỦ NHÀ — Không cần, hàng tôi để lâu càng có lãi.

LỜI KHUYÊN BẢO

NHỮNG NGƯỜI MỚI VIẾT VĂN (1)

Công việc làm văn

Về vấn đề này, người ta thực đã viết nhiều điều ngớ ngẩn hơn cả — mà, tệ hơn nữa : ngớ ngẩn mà chẳng được ích gì. Phần nhiều các nhà văn khi nói đến việc làm văn của mình thường tránh được dễ dàng sự hợm mình (chẳng hạn như khoe rằng : « tôi viết bài ấy chỉ mất mười lăm phút »), nhưng đến sự « khiêm tốn giả vờ » thì khó tránh hơn. Phần nàn rằng mình chóng quên, không phải chỉ là một lối quanh co để khoe mình có tài xét đoán — (nhà văn còn muốn người ta nhận thấy những đức tính khác ở thiên tài mình).

Một thói nhún mình giả dối nữa, không những người ta chỉ nói mà còn thực hành theo, ấy là thói thú nhận một mực rằng mình làm văn chật vật, như thế có ý để kể công cho sự kiên tâm gắng sức của tác giả, để đem lại cho nghị lực của tác giả những cái hay mà nghị lực cất lấy của thiên tài. Song việc làm văn lại không hợp một tí nào với cái lối vất vả hết giờ này sang giờ khác. Tìm một tiếng đúng, là tiếng không tùy ở một định nghĩa nhưng ở biết bao nhiêu kỷ niệm nhỏ nhẹ và cảm tưởng mong manh phải đem ra mà ràng buộc với; như thế thì cần phải một trí não thực tỉnh tưởng. Bắn phải nhằm rồi mới bắn nhưng nếu bạn cứ nhằm đến hơn một phút rồi mới bóp cò súng thì cứ nhằm thành hỗn loạn và đích bắn sẽ nhảy chập chờn. Những tiếng (dùng để viết văn) cũng vậy. Điều có vẻ trái ngược là: sự làm việc quá chừng thường sinh ra những kết quả trễ nải. Người nào viết một trang với cái chủ ý rồi sẽ viết đổi lại từ đầu đến cuối tất sẽ không viết cẩn thận. Vậy mà cái trang phác bút đầu tiên kia, cái hình thể duy nhất ta trút ra do cái phần tinh tủy của tâm trí, cái ấy không phải là thứ làm đi làm lại được đâu (2) ! Nhà văn sĩ dù thích hý hục với văn chương đến đâu cũng chỉ có thể sửa đổi lại những điều nhỏ nhặt. Nhà văn chỉ nên thêm những điều có thể thêm được : thêm sự khúc chiết gọn ghẽ — phải, tôi nói thêm sự gẫy gọn đấy ! — như thế thì được ; nhưng thêm những tiếng trang điểm, thì thực là không nên. Phần nhiều người ta cứ thêm vào những hình ảnh hoa mỹ vào, những đoạn câu mà hằng bao nhiêu năm nay xem chừng người ta tưởng là phần cốt tử của văn-từ. Những sách như Salannubô (3) ra đời vì thế đó. . . . (Trái hẳn lại, là những văn phẩm không có một chút công phu nào). . . . Ta nên loại ngay những tiểu thuyết hằng ngày nối tiếp đăng trên nhật báo, những « feuilletons » nhạt nhẽo mà người ta có thể chế tạo rất dễ chẳng mất một tý gì là của mình (nói về công phu cũng như tài nghệ) : nhà văn nào vừa viết văn vừa lấy làm buồn chán cũng khiến cho kẻ khác buồn chán khi đọc mình. Nhà văn nào bở hơi tai (4) để viết một trang tất có cơ bắt người ta cũng bở hơi tai vì cái trang mình viết. Cái cốt yếu trong văn của mỗi người, ấy là sự hoạt động của nó. Sự linh hoạt ấy một là đạt thành hai là hỏng mất, chứ không làm lại được mấy khi.

Những người có thể làm văn bằng cách nhằm thẳm trong trí được là những người sung sướng hơn. Họ không bị cái khổ phải đưa ngón tay cáu kỉnh trên những hàng đáp xóa ; họ vừa làm văn vừa đi dạo mát, vừa chơi rơn, vừa hát nghêu ngao, và họ không bị cái buồn chán của phần xác thịt đến quấy nhiễu. Bởi thế duy có thơ, bạn thân thiết với trí nhớ hơn cả các loại văn, duy có thơ là có thể soạn rất cẩn thận mà không bị buồn chán ; nhân tiện ta nên nói thêm rằng nhịp thơ đem lại một phần lớn sự linh động cho thể văn này.

Trong một công trình mà ta đem vào hết lòng chăm chú, người ta không mấy khi có thể làm việc cho có ích lợi được quá hai hay ba giờ mỗi ngày ; mà lại cũng không thể hằng ngày làm việc đều như thế được.

Nói như thế, chúng tôi không có ý nào làm cho nhà văn phải ở trong một cảnh nhàn rỗi mất nửa ngày giờ đâu, chúng tôi thiết nghĩ rằng trong cái khoảng ngày giờ thừa lại mà dầu óc nhà văn muốn bận rộn gì, thì nhà văn nên bận tâm đến những việc khác hẳn với cái công trình đang soạn. Tất cả những ai đã tập tành những môn thể thao khó như môn đánh boxe đều biết rằng lúc nào cũng tập tành hoặc chẳng hề làm cái gì khác việc tập tành, tức là luyện tập hỏng đấy.

Jean Prévost
(Traité du débutant)
T. L. *dịch*

(1) Xem Ngày Nay từ số 216.

(2) Tuy vậy, nhà văn không được phép cẩu thả. Làm việc thái quá là một điều đáng tránh, nhưng chẳng làm gì để viết ra những thứ văn phẳng dẹt nhạt nhẽo lại là điều đáng ghét hơn. Viết không phải là để viết cả lại, nhưng khi đọc lại cần phải trước, xửa, gọt, đẽo cho mất những nét xấu, nét quê kệch đi, đó là một công việc rất đáng trọng.

(3) Một cuốn lịch sử tiểu thuyết của nhà văn hào Flaubert rất dầy đặc và nặng chĩu những đoạn bay bướm sáo lạn. — C. d. g.

(4) Trong nguyên văn, soạn giả dùng tiếng « toát mồ hôi » để nói sự vất vả của văn sĩ, nhưng thành ngữ ấy trong tiếng ta lại nghĩa là sợ hãi, nên dịch giả tạm dịch là « bở hơi tai » để khỏi có sự hiểu lầm.

Loại Sách Hồng
còn một số rất ít

1.) Ông đồ bể *(hết)*
2.) Con cá thần *(hết)*
3.) Quyển sách
4.) Hai thứ khôn

Điều kinh

Các bà kinh không đều, khi lên tháng khi xuống tháng, khi hai ba tháng một lần, có khi hai ba lần tháng. Sắc huyết tim đen, Có bà trước khi có bà

CHIỀU

Chiều về trên cỏ non thu
Trăng ve nắng nhạt sầu ru lá vàng.

Hồ sâu chan chứa lệ ngàn
Nai con lạ núi muôn vàn bơ vơ.

Chân mây mở rộng đợi chờ
Chim nương cánh gió làm thơ lạc vần.

Một hai sao nỡ dần dần
Ngày đi lặng lẽ đêm gần gần đây.

Bàng hoàng gió gạt hương cây
Đêm mung lung rộng trặng mây kín trời.

THANH-TỊNH

◆

MUỐN BẾN

Sóng lụa đưa thuyền đỗ bến mơ
Trời dồn nẻo khuất khách bơ vơ.
Thuyền trôi muôn bến tình quay lái
Khách vọng chờ xa một bến bờ

Miệt mài thuyền chảy nỗi mênh mông
Rũ nắng thu tơ dính cạnh lòng,
Khách lặng quay nhìn muôn bến khuất
Tiếc thầm như gió quyện trời không.

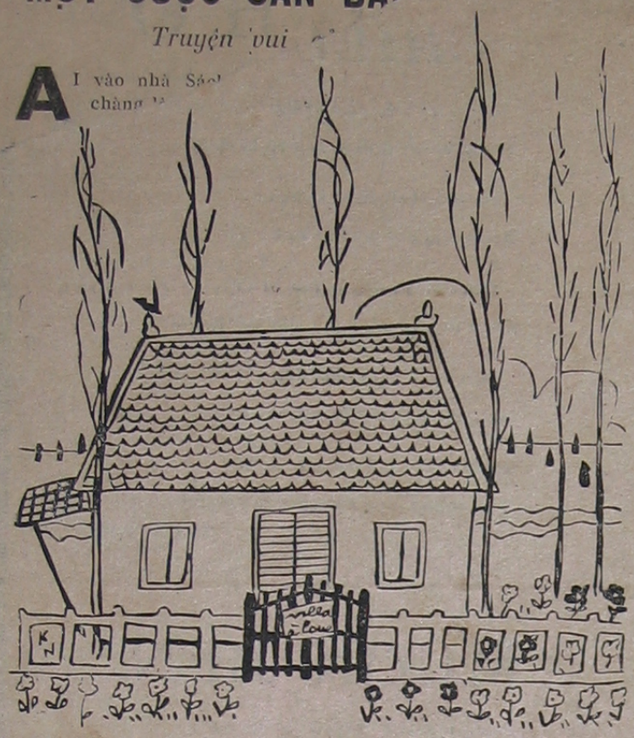
Thuyền trôi không bến. tiếng không vang,
Đời chảy quen sông đỡ lạ ngàn,
Nhưng một chiều thu thuyền bỗng đỗ
Kèn bờ sông trắng gió lan man

Khách ghé nhưng lòng chẳng ghé theo
Buồn vương trong bước nước sông reo,
Chiều đưa tiếng gọi giang hồ vắng
Khách trở về sông lặng thả chèo...

THANH-TỊNH

MỘT CUỘC SĂN BẮN

Truyện vui

Ai vào nhà Sáo
chàng

NGHỈ MÁT

Truyện vui của Khái-Hưng

I

SẦM SƠN là một nơi tắm biển ở phía bắc Trung kỳ, cách Thanh hóa mười sáu cây số.

Người Âu-tây khinh bỉ gọi Sầm sơn là một thành phố Annam. Người Trung-kỳ tức tối cho Sầm sơn là một thành phố Bắc-kỳ. Sự thực thì chín phần mười chủ nhân khoảng một trăm sáu mươi «biệt thự» của cái thành phố nghỉ mát ấy là An-nam, và trong chín phần mười này có tới chín mươi chín phần trăm sinh trưởng hay hưng cơ lập nghiệp tại miền Bắc. Đó hầu toàn là các ông chủ thầu, các ông phú thương hay các viên chức lương cao và cần cù, chí thú.

Chữ « biệt thự », tôi đã lạm dùng để tạm dịch chữ Villa của người Pháp. Người mình xưa kia không biết nghỉ mát, và vì thế, không có chữ gì tương đương với chữ villa. Điều đó đã rõ rệt lắm; cứ đọc qua một lượt những tên các biệt thự của người An-nam cũng đủ hiểu: toàn là « villa » nọ, « villa » kia, lại cả « villa Jeannette» hay « villa Marguerite » nữa. Có người đã dám táo bạo đem chữ « trang » thay vào chữ « villa », nhưng khách nghỉ mát qua lại nhìn thấy cái chữ ngộ nghĩnh ấy đều khúc khích cười chế nhạo, cho là quá kiểu cách, cầu kỳ.

Cứ kể thì chữ « biệt thự » ít khi đúng nghĩa, vì thực ra đó có là biệt thự của ai đâu, hoặc giả đó là biệt thự của khắp mọi người, và như thế lại chẳng còn là biệt thự của một người nào. Có lẽ ngay lúc chủ nhân nó theo cái kiểu mẫu trả rất rẻ tiền — vì đã mặc cả đi mặc cả lại — của một kiến trúc sư không phải không có tiếng, mà xây dựng nó lên, thì nó quả là một biệt thự đấy. Trời! nó mới nguy nga là dường nào! diễm lệ là dường nào! biệt thự là dường nào với hàng rào xi-măng và cái cổng kín đáo của nó! Xây dựng vừa xong các ông chủ thầu và các ông phú thương liền làm nhầm một cái tính đố: Bỏ ra sáu bảy nghìn, một vạn để mỗi năm đi nghỉ mát mấy tháng, trong khi ở Hà thành đã sẵn có dinh cao, lầu rộng tha hồ mát mẻ? Các ngài bỗng thấy Hà-nội không nóng bức nực nội như trước kia nữa. Vả nóng nực thì đã có quạt máy, nước đá, khéo vẽ vời đi nghỉ mát đâu đâu cho mất thì giờ và tốn tiền vô ích! Thế là ngay từ tháng năm năm ấy người ta đã thấy ở cổng và cả ở cột hiên cái biệt thự Sầm sơn nguy nga, diễm lệ của các ngài, lắc lư trong gió mát cái biển gỗ trắng với những hàng chữ đen to: « villa à louer, s'adresser ici, ou à Hanoi n°... rue X. » Và cũng ngay từ đó, nghĩa là ngay từ khi mới dựng xong, tòa biệt thự nguy nga diễm lệ đã mất hẳn cái nghĩa biệt thự cao quý đối với chủ nhân của nó.

Mà đối với người thuê, nó cũng chẳng còn là biệt là cách gì. Vì giá đắt — bốn năm trăm một vụ — khách nghỉ mát dù giàu xụ đến bực nào mặc lòng cũng biết tiếc tiền, nên thường rủ rê một hai ông bạn giàu xụ như mình cùng thuê chung với mình một nhà. Chà! ở tạm có mấy tháng hè rồi lại về Hà-nội, làm gì mà phải cần rộng rãi. Hai, ba gia đình có đông người quá thì đi thuê thêm giường, đi mua thêm chõng, chung quanh hiên còn chán chỗ! Quý hồ đem theo nhiều màn đi là được rồi! Ấy thế là tòa biệt thự nguy nga, diễm lệ, lặng lẽ đã trở nên một nơi chứa trọ tầm thường, ồn ào, bẽ bộn với hai ba bếp riêng, với hai ba bọn đầy tớ chẳng bao giờ chịu thân thiện với nhau.

Lại trường hợp này thường xảy ra: Ông chủ nhân giàu có của tòa biệt thự nguy nga diễm lệ là người rất am hiểu sự ích lợi tắm biển. Nhưng mà, có cần phải tốn phí tới một món tiền bốn năm trăm để được hưởng sự ích lợi ấy không? — Bốn năm trăm là giá cho thuê tòa nhà nghỉ mát của ông — Vả người Âu tây lại cứ ưa thích cái biệt thự rộng rãi cao ráo của ông Vì những lẽ thiết thực ấy, ông chủ nhân giàu có năm nào cũng cho thuê tòa biệt thự nguy nga diễm lệ, còn ông và gia quyến ông thì đi ở thuê một biệt thự khác, vừa vặn hơn, đơn giản hơn, nhũn nhặn hơn. Như thế, ít ra ông cũng lợi được hơn ba trăm bạc, và như thế, chỉ trong vòng mười năm là cái biệt thự của ông tự nó sẽ sinh nở ra một cái biệt thự thứ hai nhỏ nhắn, xinh xẻo, gia đình ông có thể ở được để khỏi mất tiền đi ở thuê nữa.

Tình hình Sầm-sơn vẫn đều đều như thế những năm gần đây.

Nhưng mùa hè năm nay, vì một việc không đâu, Sầm-sơn bỗng biến đổi hẳn: Một cảnh tượng lớn lao và bé nhỏ, bi đạt và khôi hài đã diễn ra ở đó với những nhân vật mới lạ.

Việc không đâu ấy là những tin huyên truyền

làm cho dân Hà thành, nhất là bọn dân đại phú, trung phú, tiểu phú cuống cuồng lên,

KIỂM DUYỆT BỎ

Và, không hiểu sao, trong một lúc tỉnh táo, họ bỗng thấy rằng chỉ việc kéo nhau vào Sầm sơn là tránh được hết mọi nỗi nguy biến: Vào đó họ sẽ không gặp nạn, nhà họ ở Hà-nội sẽ không đổ sụp, vợ con họ sẽ không lìa tan, cơ nghiệp họ sẽ không tiêu tán nữa.

Thế là thành phố nghỉ mát Sầm-sơn vụt trở nên một nơi ẩn lánh cho những người xưa nay chưa biết tắm biển là gì, hơn thế chưa trông thấy biển bao giờ, suốt đời chỉ quanh quẩn trong mấy phố trung tâm điểm Hà-thành. Họ lũ lượt kéo nhau vào, như nước sông chảy về một phương. Họ đi bằng xe hỏa, họ đi bằng ô tô nhà, họ đi bằng ô tô thuê. Trên con đường Thanh-hóa — Sầm-sơn, vẽ ra những bức tranh hoạt động rất vui mắt: Những chiếc ô tô kiểu mới chất chứa không thiếu một thứ gì

Đã bán gần hết

GÁNH hàng hoa

của

KHÁI-HƯNG và NHẤT-LINH

(Tái bản)

Giá 0p60

Đời Nay xuất bản

Đã có bán

LẠNH LÙNG

(tái bản)

của NHẤT - LINH

Giá 0p.50

ở đủ mọi chỗ : bồ trên mui, thúng đằng hậu, bị trên tai xe, thêm vào đó vài cái lồng nhốt mèo và gà vịt. Từng đoàn xe như thế diễu trên đường dài, tựa những đầy xe đám cưới. Ở nhà bưu điện Sầm-sơn, một cảnh khác bày ra cũng chẳng kém vẻ khôi hài. Người ta ngồi la liệt trên thềm hiên để chờ đến giờ, đến lượt được nói và được nghe điện thoại, giữa lúc trong cái phòng bé nhỏ bên cạnh, một bà đương cuống quít, soắn suýt hỏi về Hà-nội : « Có tin gì không ? Không ? Không à ? » Bà ta chưa kịp lách ra khỏi cái cửa hẹp thì một bà to béo đã hấp tấp cố len vào cho bằng được để báo tin về nhà: « Hết cả villa rồi, chỉ còn ở trên núi một cái nhưng đã nát mà họ nhất định đòi hai trăm rưỡi một vụ. » Rồi bà ta ra bảo một bà khác ngồi đợi ở ngoài rằng « ở nhà » bất dầu thế nào cũng phải ở lại Sầm-sơn, chứ « tình thế này » không thể trở về Ha-nội được; nếu không thuê được villa thì ở trọ khách sạn, mà nếu khách sạn hết phòng thì cùng lắm ra Thanh-hóa thuê nhà ». Đối với những ông chồng quyết liệt như thế, các bà vợ chỉ còn một việc phục tòng. Vả lúc các bà rối chí, cuống quẫn thì các bà vẫn phục tòng răm rắp, để đợi thời bình thường sẽ hạch sách và ra oai để bắt chồng phục tòng lại...

Đó là kể qua loa tình hình Sầm-sơn khi xảy ra câu truyện dưới đây. Trong truyện độc giả sẽ còn thấy Sầm-sơn dưới nhiều trạng thái khác.

II

Ba ông bình như có họ với nhau. Chỉ xét một điều ba ông ba họ, một ông họ Phạm, Phạm Thi, một ông họ Đào, Đào đình Thiện và một ông họ Nguyễn, Nguyễn văn Liêm, cũng đủ thấy rõ rằng các ông có họ xa với nhau. Nhưng cái xa hay gần của họ mạc không đáng kể trong truyện này, sự đáng kể là nhờ về hơi dây dưa có họ mà ba ông đã trở nên ba người bạn thân, mà ba bà thường đi lại chơi bời nhà nhau, tuy chỉ chơi bời hời hợt chứ cũng chẳng thân thiết gì.

Tình họ hàng của ba bà sẽ còn giữ mãi mực ấy nếu những việc vừa xảy ra không bắt buộc các bà phải nối chặt thêm giây thân thích.

KIỂM DUYỆT BỎ

Đó là thời các báo hằng ngày ở Hà-thành bán chạy như những mớ tôm tươi. Độc giả đọc một tờ không thấy đủ tin tức, đọc thêm một tờ nữa vẫn chưa thấy đủ tin tức, thành thử ngày nào cũng phải đọc cả bốn tờ báo, sợ có tin quan trọng gì mà một tờ bỏ sót chăng. Nếu ở Hà - thành có đến mười tờ báo hằng ngày thì tất cũng nhiều người phải mua đủ mười tờ để về đọc đi đọc lại mười lần những tin tức giống nhau. Họ khao khát tin tức. Chẳng thế mà một bà vốn hà tiện xưa nay đã dám mỗi ngày bỏ ra một hào mua một tờ báo chữ Pháp, rồi bắt chồng đọc và dịch nghĩa ra tiếng Annam cho mình nghe : Bà ngờ vực những tin đăng trên mấy tờ báo quốc ngữ mà bà đã đọc.

Đó là thời các hàng thực phẩm đều tăng giá một cách quá quắt. Lỗi ấy không hẳn ở cả người bán mà một phần lớn ở các người mua. Vì hàng chỉ vừa đủ dùng cho mười lăm vạn dân Hà-thành mà một số người lại muốn bỏ tiền ra chiếm cả lấy, tất nhiên họ phải trả cao hơn giá mọi ngày. Người này trả cao hơn một ít, người khác mua tranh lại trả cao hơn một ít nữa, và theo đà, giá cứ tuần tự lên dần. Họ mua để trữ và họ mua gấp vì sợ hết.

. . . . . .

Những thức họ tích trữ nhiều nhất là gạo, vừng, muối, nước mắm, dầu hỏa; kế đến sữa, đường, trứng mặn, lạp xưởng. Bốn thứ sau này vừa bắt đầu khan, — mua như thế làm gì mà không khan ? — họ đã vội vã lần mò đi nhặt nhạnh từng cân, từng hộp, từng chục rải rác trong các hiệu khách. Ngắm bọn họ nhộn nhịp, tới tấp đi mua rong các phố ta phải tưởng đến đoàn thám hiểm hăm hở đi tới xứ vàng trong một phim chiếu bóng của nhà khôi hài trứ danh Charlot.

KIỂM DUYỆT BỎ

Trước khi vào Sầm-sơn ba bà, bà đốc Thi, bà tham Thiện và bà giáo Liêm đã trải qua thời kỳ ấy, và đã làm đủ bổn phận những người biết lo lắng tha thiết đến sự bình yên tương lai của gia đình.

(Còn nữa)

Khái-Hưng

Điều kinh

Các bà kinh không đều, khi lên tháng khi xuống tháng, khi hai ba tháng một lần, có khi hai ba lần trong một tháng. Sắc huyết tím đen, hoặc đỏ nhợt. Có bà trước khi hành kinh thì đau bụng, có bà hành kinh rồi mới đau bụng, kịp dùng thuốc ĐIỀU KINH CHUNG NGỌC số 80 (Giá 1p50) là khỏi mà lại mau có thai nữa.

Các cô kinh không đều, dùng thuốc ĐIỀU KINH BỔ HUYẾT số 21 (Giá 1p00), kinh sẽ thành đúng tháng, bổ huyết và da dẻ sẽ được hồng hào, không hay sinh ra những bệnh vặt.

Lương Nghi bổ thận

Thận là một cơ quan hệ trọng cho bộ máy sinh dục của đàn ông. Thận suy hay sinh ra đau lưng, mờ mắt, ù tai, khí khí xuất thì hay quần lưng mỏi gối. Có người thận suy sinh ra mộng tinh, di tinh, hoạt tinh, lãnh tinh, v. v. sinh ra các bệnh trên, chỉ vì chác táng quá độ, hay lúc còn trẻ khí huyết phương cương, thường hay chơi cách (*thủ dâm*). Thủ dâm làm hại cho tinh thần và thận khí, đã làm hại cho bao nhiêu bạn thanh niên vì ham sự khoái lạc trong chốc lát.

Có các bệnh trên, dùng thuốc L. N, B. T. số 20 (giá 1p00), các bệnh đều khỏi hết và sẽ được khỏe mạnh luôn luôn. Rất tốt cho đường sinh dục.

Vạn năng linh bổ

Các cụ mình gầy sức yếu, hay thở hổn hển, gân cốt lỏng lẻo, ít ăn kém ngủ, dùng V. N. L. B. sức khỏe lại ngay.

Các ngài làm việc mệt óc, quẫn trí, hay chán nản, mệt mỏi thể chất, dùng V.N.L.B. thấy dễ chịu ngay.

Các bà huyết hư, gầy yếu, da dẻ bạc nhược, phiền muộn trong lòng bệnh vặt luôn luôn. Dùng V.N.L.B. sẽ được khoan khoái ngay, các bệnh đều tiêu.

Các cô, các cậu học sinh, tinh thần quẫn bách, làm việc chóng quên, hay sợ sệt, sức khỏe không đều, dùng V.N.L.B. sẽ được khoan khoái, sức khỏe thêm lên. (Mỗi hộp giá 1p00).

Lý dị yên hà thủy

Bạn trẻ đã chót đa mang vào làng thuốc sái, phải mau mau tỉnh ngộ. Xin hiến các bạn một đồ khi dụng: L.D.Y.H. để vứt xe cùng lọ.

Thứ thuốc này, chúng tôi đã nghiên cứu xét nghiệm, đã giúp được nhiều người chừa hẳn thuốc phiện. Trong khi uống thuốc vẫn có thể làm việc như thường, không sinh tật bệnh, không hại sức khỏe dù nghiện nặng đến đâu, cũng bỏ được một cách nhẹ nhàng.

Nhà thuốc

Lê huy Phách

So nhà 19 Pho Gia Long Hanoi

TẠI HIỆU DỆT

CỤ'-CHUNG

Hiệu đang trưng bầy nhiều kiểu

Maillot, Slip

đi tắm bể rất đẹp

Trước khi đi tắm xin mời các Ngài, hãy đến xem qua các kiểu áo mới

CU' - CHUNG

100 Rue du Coton, HANOI

DOCTEUR

NG. MANH THAN

CLINIQUE ET MATERNITÉ

CABINET MÉDICAL

49-51 Avenue du Grand-Bouddha

Téléphone 830

Médecine générale et infantile
Dermato - vénérologie
Rayons X — Rayons U. - V et I. R
Dathermie — Ondes Courtes
Courants Galvano — Faradiques

CONSULTATIONS

Matin : 8h. à 11h
Soir : 3h. à 6h

LƯỢM LẶT

Những cuộc hành trình nguy hiểm

XƯA NAY, trẻ con rất hay liều mỗi khi muốn một điều gì. Cậu Ronald Newman, 13 tuổi, lánh nạn ở Datchet Bucks, muốn về thăm cha mẹ ở Luân-đôn, xa gần 60 cây số. Cậu không ngần ngại gì, buộc luôn một đôi giầy có bánh xe vào chân, tượt về nhà. Cậu đi mất tám giờ, ở chơi với cha mẹ vài ngày rồi lại về chỗ cũ.

Một cậu nữa mới 10 tuổi, rất chăm học, ở một nơi rừng rú trong xứ Roumanie, nghe nói có sách hay, bán rẻ, ở một tỉnh cách đấy hơn một trăm cây số. Cậu lấy tiền để dành bỏ túi, và đeo một khăn gói lên vai, rồi đi vùng hẻo lánh đó mất ba ngày. Cậu mua sách, rồi lại lộn về; thấy cha mẹ cậu gần phát điên vì tưởng cậu đã bị hổ báo hoặc lang ăn thịt mất.

(*Tit Bits*)

Tôn kính loài ếch

NGƯỜI Pháp ăn thịt ếch đã được mấy năm nay, người Mỹ cũng vậy. Một vài người Anh cũng bắt chước họ. Nhưng chỉ có người Tầu, đã ăn thịt ếch từ bao nhiên thế kỷ, là biết tôn kính loài ếch, vì theo tín ngưỡng lạ lùng của họ, họ cho loài ếch là biểu hiệu sự sang giàu.

Ở Chekiang (Triết-giang), có nhiều nhà riêng để nuôi ếch. Ếch thường nằm phơi nắng ở những vườn rộng, khi mỏi mệt, lại có người đỡ vào nhà.

Người ta tôn kính loài ếch màu da xanh, và chỉ ăn thịt những loài khác.

(*Tit Bits*)

Chữa bệnh khó ngủ

BỆNH khó ngủ có thể chữa được, nhưng phải tùy từng phương thuốc, Các thầy thuốc đều cho lối nhằm đếm khi đi nằm không hiệu quả nữa. Có người quen nhìn những tranh ảnh treo trên tường, hoặc dán quanh tường những giấy màu, hay nghe một điệu âm nhạc rất êm dịu. Những thầy-tu Ấn-độ thường nhập định trước khi ngủ rất say, nhưng lối đó không thích hợp cho người thường. Nhiều y-sĩ khuyên, khi đi ngủ, nên tránh những nỗi lo sợ nó thường làm mất ngủ, có người lại khuyên nên hít bạc hà. Còn có người, trước khi đi nằm, uống một thìa dầu olive thì dễ ngủ.

(*Tit Bits*)

Trí khôn loài cáo

NHỮNG lời đồn đại về trí khôn loài cáo không phải là câu chuyện bịa, nhiều người đã được thấy mánh khóe của loài này, mà thường là có kết quả. Nó nằm trong bụi cây, chân ruỗi thẳng, lặng im như chết, và có thể nằm thế hàng giờ, trong khi có chim chóc nhảy nhót trên cành cây quanh đấy. Bất thình linh nó nhảy vụt ra, bắt ăn thịt. Cáo là loài hay giả vờ chết để kiếm mồi. Một con cáo bị bắn chết còn cắn mang một bọc sáu con chuột và hai con chim non. Một con cáo khác, trong khi mang về hang cho con một bọc bằng da cừu, trong có một con chuột đồng và một con ếch, thì bị giết chết. Loài cáo ăn cắp cũng rất tài, và dùng rất nhiều mánh khóe.

(*Tit Bits*)

Lối ăn vặt

THEO hai nhà y-sĩ Haygard và Greenberg, ở Nữu-ước, thì đàn ông, không những ăn nhiều hơn đàn bà, lại còn ăn một cách thông minh hơn. Nhiều người chỉ ăn vặt xuốt ngày, và theo huyết mới, thì lối đó lại tốt hơn là ăn đều ba bữa. Sự tiêu hóa được dễ dàng hơn. Người ta thấy rằng những thức ăn lỏng chỉ trong sáu giây là xuống đến dạ dày, thức ăn đặc phải 15 giây.

Cố nhiên là những điều đó không thích hợp với lối ăn quái gở của Jim Brady, người có cái dạ dày to gấp sáu dạ dày người thường, và phải ăn nhiều cho đủ cái dạ dày ấy. Lại còn nhà triết học Hy lạp Crysipques, chăm làm việc đến nỗi không thiết đến ăn, người nhà phải vạch miệng nhét thức ăn vào, và trong khi đó, nhà triết học vẫn xem sách như thường!

(*Tit Bits*)

QUAN TÒA : Sao anh dám vượt ngục ?

— Bẩm vì trong nhà pha lắm muối và rệp quá, tôi không chịu được.

Một cái gương tốt

BÁO *Corriere Diplomatico* gần đây kể chuyện rằng một nữ khách du lịch người Anh sang bên Ý chơi, có mua ở một hiệu đồng hồ một chiếc đồng hồ bằng bạch kim giá là 3800 lires (tiền Ý). Nhưng sau cô ta xem ra thì là bạch kim giả.

Cô viết giấy cho hiệu kia đòi tiền lại, nhưng viết đã nhiều thư mà không ăn thua gì. Bực mình vì sự lừa dối quá đáng ấy, và không biết làm thế nào, cô ta bèn viết thư thẳng cho Mussolini. Tám ngày sau, cô ngạc nhiên tiếp được một cái ngân phiếu 3800 lires, và mấy giòng sau này : Ban Fascio đã bắt cái hiệu kia phải đóng cửa rồi.

Như vậy là ở Rome cũng có công lý.

(*Al. V.*)

Một thiên đường

CÁC bạn có biết rằng có một tỉnh mà dân, không những không phải đóng thuế, lại còn được thành phố cấp cho mỗi năm một số tiền không ?

Đó là tỉnh Ebern bé nhỏ ở miền Franconie (Đức).

Ở cái tỉnh thần tiên ấy, mỗi người dân một năm được 60 marks. Vì Ebern có rất nhiều rừng mà hoa lợi đủ cung cho sự chi tiêu của thành phố, lại còn thừa ra một món nữa.

Phải quay trở lại trước cuộc Âu chiến mới tìm thấy ở Pháp một việc tương tự như thế. Ở những ngày xa xôi và sung sướng ấy, trong nhiều xã ở miền Jura, mỗi người dân một năm được một số củi đáng giá độ 30 quan, đủ sưởi suốt cả một mùa rét.

Nhưng tuy vậy, vẫn phải đóng thuế — một số vừa phải thôi — cho nhà nước.

(*Al. V.*)

— Anh có muốn tên tuổi anh vang lừng trên mặt báo không ? Có muốn khắp nước bàn tán đến anh không ?

— Tôi thì có tài gì mà được cái hân hạnh ấy.

— Khó gì ! Anh cứ tự tử — Tự một cách ghê gớm.

Phòng khám bệnh và chữa bệnh bằng điện

54, phố Gia-Long, Hanoi

Bác sĩ **Nguyễn - đình - Hoằng**

Cựu chuyên môn chiếu điện tại nhà thương

PITIÉ ở PARIS

Chữa đủ mọi bệnh

Chuyên môn bệnh Dạ dầy và Phổi

TRÔNG TÌM

BẠO DẠN *và không ai là* KHÔNG RÚT RÁT

BẠN rát hay bạo ? Đứng trước nguy hiểm bạn có bình tĩnh không ? Bạo dạn và rút rát là nghĩa thế nào ? Bài này sẽ trả lời câu hỏi đó, và đọc xong, dù bạn có thấy mình rút rát, thì cũng chớ phiền lòng. Vì bây giờ, khoa học đã giải nghĩa sự sợ hãi một lối khác xưa.

■

Định nghĩa tính can-đảm là một việc khó, vì tính đó ẩn, hiện nhiều cách rất lạ lùng, không ai biết rõ. Hồi chiến tranh trước, nhiều người rất lù đù, ngờ nghệch, mà khi ra mặt trận thì dũng mãnh như một tên quân La-mã. Lại có một vị sĩ quan, đã được bội tinh về dũng cảm, mà sau phải thải hồi, vì mỗi khi nghe thấy tiếng bom nổ lại «run như cầy sấy.» Đã can đảm sống qua cảnh súng đạn, mà vị sĩ-quan ấy không có can đảm thấy lại cảnh ấy. Và những câu chuyện như vậy không phải ít ỏi gì.

■

Người nào tự phụ rằng mình không bao giờ sợ một sự gì, tất nhiên là nói khoác. Một chút sợ hãi thường khi làm cho người ta can đảm thêm. vì nó giúp người ta nhìn hoàn cảnh một cách cẩn thận, tinh tế hơn. Một người mà bạn phục là can đảm, có khi là một người rút rát, vì bất đắc dĩ mà phải bạo dạn đối phó với trường-hợp.

Bây giờ, khoa học đã giải nghĩa tính sợ hãi một lối khác, không như xưa kia, người nào có tính sợ hãi, rút rát tất là bị coi là hèn nhát như vị sĩ quan nọ, đã được huy chương vì can đảm, mà sao đâm sợ súng, có lẽ chỉ vì thân thể hoặc thần-kinh bị suy nhược.

■

Những y-sĩ đã nhận rằng thần kinh suy nhược có thể tự nhiên làm tiêu tán hết khí lực của đàn ông hoặc đàn bà, bất cứ trong thời loạn hay thời bình. Vì bệnh đó nhiều người : binh lính, thợ thuyền, hoặc những người khác, không làm tròn được phận sự.

Trong cuốn sách rất giá trị « Tâm trí loài người », ông Karl Menniger có kể một chuyện :

Một nông phu, 40 tuổi, tưởng mình đã đụng phải một chiếc giây điện mạnh, và tưởng điện đã truyền vào tay và chân trái. Hắn đi được vài cây số, nhờ một chiếc xe đưa về nhà, rồi tự nhiên thấy mệt yếu, đau ở lưng, mạch chạy mau, rồi hắn thấy đau khắp thân thể và nửa mình bên trái bị tê bại. Hắn bị liệt giường hai tháng, và tám tháng sau mới chống nạng đứng dậy được.

Đó là một bệnh do thần kinh suy nhược mà ra. Người ấy chưa chắc đã đụng phải giây điện, và điện chưa chắc đã chạy vào người.

Và lại điện chỉ đốt cháy thịt chứ không làm tê bại các gân, mà mắc bệnh liệt thì tất phải do các bắp thịt co quắp lại. Y-sĩ xem kỹ thì bắp thịt của hắn không co lại. Gân cốt không hư hỏng, và chân hắn không bị liệt tí nào, nhưng nói hắn là hắn không ốm thì sai, vì chính hắn tự thấy ốm thực.

Ba mươi năm trước, y-sĩ Menninger nghiệm rằng, bệnh thần kinh suy nhược thường bị coi như một bệnh giả vờ, của người ta nặn ra. Bây giờ, các y-sĩ không t n như vậy nữa.

Và theo y-sĩ Menninger thì tính rút rát không bị coi là hèn nhát nữa.

■

Muốn biết mình rát hay bạo, bạn hãy thành thực trả lời những câu trong bảng dưới đây.

a) « Có » : 5 điểm ; « không » : 1 điểm.

1) Bạn đã đi máy bay chưa ?

2) Đã đi mô-tô chưa ?

3) Đã nhảy lộn bao giờ chưa ?

4) Đã cưỡi ngựa và phi nước đại chưa ?

5) Đã vặn xe hơi mau tới 100 cây một giờ chưa ?

b) « Có » : 1 điểm ; « không » : 5 điểm.

6) Bạn có sợ chó không ?

7) Có sợ rắn không ?

8) Có sợ tối không ?

9) Đi tới nhà chữa răng, bạn có sợ không ?

10) Có sợ cháy không ?

11) Nghe tiếng lạ, bạn có rật mình không ?

12) Bạn có thường băn khoăn lo sợ những tai nạn có thể xảy đến không ?

13) Có việc quan trọng xảy đến bạn có cảm động, hồi hộp không ?

14) Những việc nguy hiểm, bạn muốn làm một mình hay muốn cùng làm với người khác ?

15) Bạn đã thấy mình đủ nghị lực, đủ điềm tĩnh, đủ cứng cỏi để làm một việc nguy hiểm không ?

c) « Có » : 5 điểm, rồi tùy theo nhiều ít, xuống đến 1 điểm ; « không » 0 điểm.

16) Nếu bạn bị quân gian bắt và khảo đả để biết một việc bí mật rất quan trọng, bạn có nói không ?

17) Nếu bạn biết sẽ bị quân địch xử bắn sáng hôm sau, bạn có yên lặng điềm tĩnh chờ chết không ?

18) Bạn có thích làm một sự nguy hiểm, liều lĩnh đại khái như ông Hubert Nilkin muốn đi tầu ngầm lên Bắc cực không ?

19) Bạn có dám nhảy vào cứu một người sắp bị xe lửa chẹt, nếu bạn biết có 50 *l.* chắc bị chết chẹt không ?

20) Nếu bạn thấy năm tên côn đồ bắt một người đàn bà, bạn có dám xông vào cứu ra không ?

Bạn cộng những số điểm lại nếu dưới 30, bạn là người rút rát ; 50; bình thường, 60 : đã khá; 70 : bạo: 80 : bạo lắm. Nếu đến 90 thì bạn là người bạo dạn, can đảm hiếm có. Còn nếu đầy đủ cả số điểm thì bạn là một người... nói dối.

(Theo Tit Bits)

Anh-Thu

NGÀY NAY NÓI CHUYÊN

— Bẩm tòa, tôi vác dao chém nó chỉ vì nhà tôi nghèo, tôi không mua được... cái máy chém.

Melle L. T. Đông hỏi. — *Thứ savon thơm tốt nhất tên là gì ? Rửa savon tốt da có thể hết dăn được không. Và có tốt da không Làm cách nào cho da hết dăn ?*

— Thứ tốt nhất là thứ đắt tiền nhất, còn tên thì nhiều lắm, thú thực chúng tôi không để ý đến mấy khi. Sà phòng chỉ nên coi là thứ thuốc tẩy chất bẩn và chất nhờn của da chứ không phải là một vị thuốc bồi bổ cho da được. Những quảng cáo nói sà phòng có những đức tính kỳ diệu ấy chỉ là những lời nói ngoa. Da muốn mịn và ít dăn phải nên « chà » sát luôn luôn và có phương pháp. Sự sạch sẽ, mà sà phòng giúp cho da giữ được, chỉ là một điều kiện (cũng khá quan trọng) trong sự tươi đẹp của da. Khỏe mạnh, vui tươi, giữ vệ sinh toàn thân, luyện tập thể thao, làm « massage », đó là nhiều cách làm cho da hết dăn hay dăn rất ít.

Nguyễn văn Ngọc Hanoi. — *Học sinh 16 tuổi lấy tên con gái để viết correspondance cho một người con gái ở tỉnh khác. Thư viết như hai cô bạn gái viết cho nhau. Hiện giờ chúng tôi rất thân nhau. Đối với pháp luật tôi có tội gì không. Người bạn gái hay gia đình người ấy biết rõ ra có thể kiện mình được không Tại sao ?*

— Đó là một lối nghịch ngợm rất nguy hiểm mà người học sinh 16 tuổi nên thôi ngay đi thì hơn.

Đó là một cách nói dối ngộ nghĩnh, êm ái nữa : một cách giả trá rất văn chương. Nhưng coi chừng khi người kia biết sự thực. Bất cứ một sự tình cờ nhỏ nào cũng có thể lọt qua được sự đề phòng của ông được đấy, và khi đã vỡ chuyện, sẽ có những sự tức giận, hồ thẹn, thất vọng tai hại cho người bị đánh lừa. Tất cả sự nguy hiểm chỉ có thế, nghĩa là chỉ trong phạm vi... tinh thần thôi. Pháp luật không can thiệp đến. Không ai kiện ông được, nhưng nếu người ta biết, ông có thể bị người ta mách cho ông phải phạt (16 tuổi chắc ông còn đi học) hoặc rầy rà hơn nữa : ông phải đòn.

Vinh 131. — *Nghe nói chân mèo ở gốc cây khế, thì quả khế ngọt. Có phải thế không và có chất gì làm cho khế ngọt.*

— Nhiều người, cả chúng tôi nữa, cũng nghe nói thế và phần nhiều coi đó như một sự dị kỳ. Nhưng chẳng có gì lạ. Xác mèo, hay xác những súc vật khác cũng vậy, có thể là một thứ đồ bón rất quý giá cho cây. Vậy chôn dưới gốc khế, quả khế tất tốt lên, to lên và ngọt thêm nếu là giống khế ngọt. Chúng tôi không tin rằng thứ đồ bón ấy có thể làm ngọt được, cả những cây khế chua, và cũng không biết chất gì làm ra được sự biến hóa tốt đẹp kia. Bạn đọc có ai biết xin mách giúp.

L. Đ. H. Qui-nhơn. — *Có cách nào dùng ngòi viết bằng sắt mà viết được lâu không phải thay như ngòi viết máy (stylo) được không ? Tại sao hai thứ mực khác nhau lại bị hư khi dùng chung vào một cán viết máy (stylo) ? Có cách nào chữa được thứ mực hỏng ấy không.*

— « Muốn biết » là một tính tốt của người : nó giúp cho ta mỗi ngày một hiểu biết thêm (cố nhiên)... Cho nên *Ngày Nay nói chuyện* là một mục mở ra để chiều cái tính tò mò đáng khen kia của các bạn đọc. Ban giữ mục trả lời (mà các nhân viên có thể tự gán cho mình cái tên là : bọn người chiếm giả; quán quân vì bị hỏi lục vấn) bao giờ cũng sẵn sàng đáp lại các câu hỏi có thể đáp được, cố giải quyết những tình thế khó nghĩ của các bạn, và nhân một câu hỏi của một người mà mách nhiều người khác những điều đáng cho ta để ý đến. Nhưng chúng tôi chỉ chú trọng đến những câu hỏi chân thực.

Còn đối với những câu khác, thí dụ những câu tương tự với sự băn khoăn dở dẫn của tác giả « đoạn văn » trên kia, chúng tôi không giữ lâu trên bàn giấy và không bao giờ kể đến, trừ có lần này. Ông bạn muốn có ngòi bút máy tiện lợi kia, cũng như các ông thừa thì giờ hỏi chúng tôi những điều thậm vô ích khác, xin biết cho rằng không phải ai cũng sẵn lòng chịu chuyện những người lần thần như các ông đâu.

N. T. Viêm Hanoi. — *Ngồi bàn học nên dùng thứ đèn nào cho khỏi hại mắt ? (đèn điện thường, giòng từ trên trần xuống, dù có abat-jour, ánh sáng của nó cũng làm sáng bóng những trang sách lên, đọc hay viết lâu dăm hoa cả mắt. Đã chịu khó lắp thử các bóng từ 15 đến 40 bougies vẫn thế). Đèn để bureau thì nhiều thứ lắm, thấp, cao, bóng ngược lên, bóng ngả xuống, bóng mờ, bóng màu, phải chọn thế nào ? Nếu có thể, cho biết cả giá tiền những thứ đèn dùng được.*

— Giá tiền thì không thể cho ông biết được, vì chúng tôi không có cuốn mẫu hàng về thứ đèn này. Ông viết thư hỏi xin hoặc đến các hiệu đèn điện xem. Muốn không hại mắt vì đèn, cách tốt nhất là cách đắt tiền nhất : đèn hết sức sáng, nhưng chiếu ngược lên trần, còn ở dưới bị che hẳn đi, đó là lối *é-lairage indirect*, ở những phòng giấy lớn, hoặc những phòng vẽ (trong trường Mỹ thuật chẳng hạn) người ta dùng rất có kết quả hay. Nhưng lối ấy vừa tốn tiền vừa phiền phức. Có lối khác là dùng lối chiếu sáng « nửa vời » (éclairage mixte) : ánh sáng vừa chiếu lên trần vừa chiếu qua một lần kính đục (hoặc giấy trắng dầy). Giản dị hơn nên dùng thứ bóng đèn đục trong như bằng xứ : ít nhất thứ bóng này cũng đỡ hại mắt hơn bóng thường. Với bóng thường, chao đèn (abat jour) chỉ làm cho ánh sáng gắt thêm. Đèn bàn giấy ánh sáng dồn về một chỗ thường không tốt tuy có vẻ rất tiện lợi. Nhưng dùng bóng đục cũng bớt hại ít nhiều. Còn về sự chọn lựa, thiết tưởng không ai khuyên ông giỏi hơn là chính ông.

Lê quý Dung Soài-riêng. — *1) Muốn cho có da thịt, tôi muốn nói người gầy trở nên béo một chút, thì có cách gì công hiệu mau chóng, và giản dị không ?*

— Muốn được béo, phải ăn các thức ăn bổ, vận động phải chăng và nghỉ ngơi nhiều, ấy là kể trong người không có bệnh tật gì. Nếu vì lẽ gì khác mà gầy thì phải hỏi thầy thuốc mới biết phương pháp chữa được. Nên nhớ rằng sự lo nghĩ về tinh thần cũng có ảnh hưởng rất xấu về sức khỏe và sự béo tốt được.

2) Ăn mặn hơn hay ăn nhạt hơn. Lắm người lực điền nhà quê ăn mặn lắm. Có lẽ họ ăn mặn có nhiều chất muối bổ cho xương nên họ khỏe. Mà lắm người ăn nhạt mà cũng sống lâu.

— Ăn mặn hay ăn nhạt tùy sở thích của mình, không nên ép. Chất muối cần cho cơ thể, nhưng không phải vì ăn nhiều muối mà xương dẫn ; cũng vậy người ta sống lâu không phải vì ăn nhạt.

(Xem tiếp trang 14)

áo tắm bể

Khắp các bãi biển, ai cũng công nhận áo tắm Phúc Lai là đẹp, bền, mặc sát sẵn như in vào người. Nếu, các Bà các Cô chưa dùng qua, xin mời lại 87, phố Huế, Hanoi xem kiểu áo để so sánh với các hàng khác.

PHÚC-LAI

87 PHỐ HUẾ — HANOI

BƯỚM

(Tiếp theo)

CHÀNG lại tưởng tượng đến lúc mọi người cùng biết Thu và chàng trốn đi. Họ sẽ bàn tán rầm rộ đến đâu : một cô con gái đẹp, con nhà giầu và danh giá trốn đi với một chàng thụt két mới ở tù ra ; chắc là bai anh chị yêu nhau từ lâu và anh chàng chắc có bùa mới khiến cô ả mê đến nước ấy.

— Yêu nhau đến không cần gì cả, không kể đến cha mẹ, đến xã hội. Chẳng biết Thu có thể là người yêu được đến bực ấy không? Nếu mình là con gái chắc mình có thể làm thế được vì phải như thế mới gọi là yêu. Giá không có những sự rắc rối, cứ bằng phẳng, chưa chắc mình đã yêu Thu như thế này.

Xe lửa đã bắt đầu vào cầu sông Cái, Mỹ hỏi Trương :

— Anh có đồ đạc gì ở bên kia không ?

Trương chưa kịp trả lời, Hợp đã nói luôn :

— Anh sang lấy đi. Sắp tới ga rồi.

Hợp giơ tay bắt tay Trương :

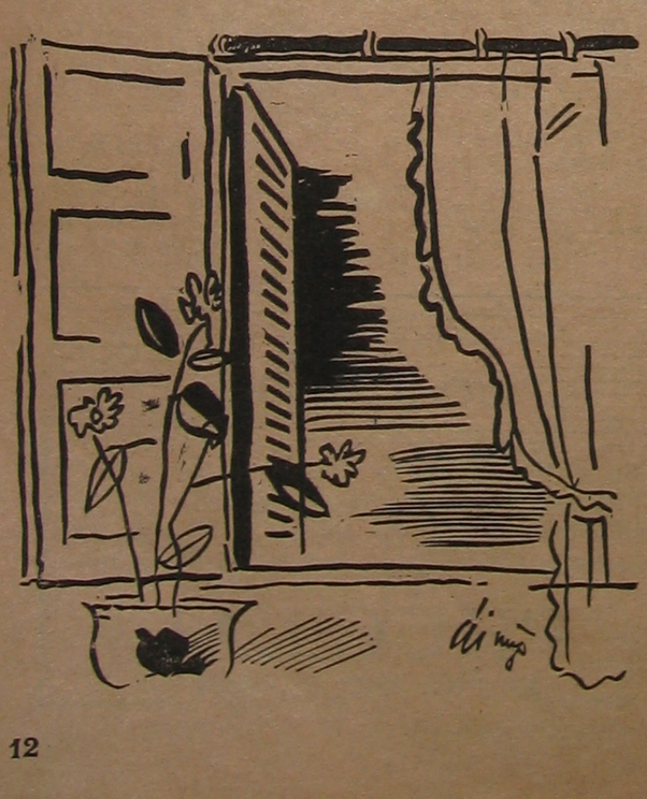
— Thôi chào anh, lúc khác gặp nhau.

Trương hiểu ý là Mỹ và Hợp muốn đuổi mình, sợ đến ga có bà Nghị, bà Bát và tất cả nhà ra đón. Thu chắc còn sợ hơn Mỹ và Hợp. Trương bắt tay Thăng bỏ sang bên hạng tư.

Thu ngẫm nghĩ :

— Kể ra anh ấy cũng không phải là người xấu. Chắc có duyên do gì đây mình chưa biết rõ. Anh ấy yêu mình mà có dám xin mình thứ gì đâu ; nhiều cơ hội anh ấy có thể lợi dụng được nhưng không một lần nào anh ấy có ý khác.

Thu nghĩ đến một vài người quen khác cũng đã có lần phạm những tội xấu như thụt két hay lừa đảo ; nàng nhìn họ vẫn như thường không khinh không ghét, và coi như đó là việc riêng của họ. Nhưng lần này đối với Trương, sao nàng lại thấy tội thụt két là hệ trọng đến như thế ; có thể làm giá trị con người thấp kém đi nhiều lắm. Có lẽ nàng có cái cảm tưởng ấy không phải vì Trương thụt két như mọi người thường mà vì nàng vẫn mang mang đoán thấy Trương có cái ý muốn lạ lùng làm cho nhân phẩm mình mất dần đi. Thu sung sướng nhận thấy tình yêu của Trương không phiền lụy gì đến nàng. Nàng có mất gì đâu, và Trương từ xưa đến nay lại rất kín đáo. Mỗi lần nghe người khác nhắc đến những hành vi xấu của Trương, Thu nghĩ ngay đến cái tính rất kín đáo ấy và nàng yên tâm không sợ nữa, khác nào một con ốc trước những nguy hiểm bên ngoài đã có cái vỏ để ẩn nấp được yên thân.

Thu cúi xuống xếp các thứ lặt vặt vào trong dỏ mây. Nàng lắng tai nghe vì có tiếng Trương hỏi Thăng, hỏi chuyện về mấy người bạn cũ hiện còn học ở bên Pháp. Thu đoán Trương lại sang không phải vì mấy người bạn ấy mà chắc chỉ vì muốn ngỏ ý với nàng điều gì. Quả nhiên, Trương lúc sắp trở về bên hạng tư, còn ngừng lại bảo Thăng :

— Để đến tối thứ bảy mười giờ, tôi sẽ lại thăm anh, ta sẽ nói chuyện... Ô, nhưng mà quên, hôm ấy tôi mắc bận, khi khác vậy.

Thu nghĩ thầm :

— Hiểu từ lúc nãy rồi. Nhắc lại mãi.

Xe lửa tới ga, Trương đứng lại trên toa nhìn xuống. Có cả bà Bát trong đám đông người. Mặc dầu những việc xảy đến, Trương đoán chắc bà Bát vẫn còn quý chàng và sẵn lòng tha thứ cho chàng. Một mối cảm động hơi buồn làm chàng rung động khi nhìn nét mặt hiền từ của bà Bát, chàng thoáng nhớ lại mẹ chàng và tưởng tượng sẽ êm ả đến đâu nếu lúc này chàng còn có một người mẹ để an ủi mình.

— Nhưng thà thế còn hơn là bà cụ sống để trông thấy con như thế này.

Trương nhìn Thu và thấy Thu cũng đương nhìn chàng, có lẽ nhìn đã lâu lắm mà chàng không biết. Bà Nghị cất tiếng gọi, Thu phải quay đi nhưng trong cái nhìn thoáng qua ấy Trương cũng kịp nhận thấy rằng Thu vẫn yêu mình. Trương lại thấy vui trở lại và bao nhiêu nghi ngờ về Thu tiêu tán đi hết ; chàng không tưởng tượng Thu lại đẹp đến như thế, đẹp hơn cả, những hình ảnh rất yêu kiều Trương vẫn gợi ra khi còn ở trong tù những lúc nhớ đến Thu.

Trương thuê xe lại nhà Phương, định ý nếu Phương dạo này khá thì sẽ vay ít tiền. Chàng mỉm cười có vẻ chế nhạo :

— Vay gì ! nói là xin thì đúng hơn.

Gặp một hai người quen, Trương bắt đắc dĩ phải chào họ trước. Không chào, chàng sợ họ cho mình là lần vì xấu hổ, mà chào họ vồn vã quá, họ lại cho mình là muốn cầu thân để nhờ vả. Chào xong Trương ngoảnh nhìn lại và tự nhủ rằng trong đầu người ấy thế nào cũng có một ý nghĩ về mình, một ý nghĩ không hay hớm gì. Trương bực mình lắc đầu :

— Hừ, cứ kệ xác họ là xong cả. Họ khinh hay không thì cần quái gì phải bận tâm.

Trương nhận thấy một việc xấu có thể quên rất dễ dàng nếu chưa ai biết ; vì nếu chưa ai biết chàng có thể vẫn cứ chỉ như một người lương thiện, không phải luôn luôn bận tâm đến nó như bây giờ. Ở đây chàng là một người khốn nạn, bị tù tội, nhưng nếu đi xa

TRUYỆN DÀI của NHẤT-LINH

TRẮNG

đến một nơi không ai quen biết chắc chàng lại sẽ cảm thấy mình là một người lương thiện, có thể ngẩng đầu ngang nhiên nhìn người khác. Lạ nhất là về tội thụt két Trương không thấy mình mảy may thẹn với lương tâm. Chàng không lúc nào bị « lương tâm cắn dứt » như người ta vẫn nói. Có lẽ việc ngửa tay xin tiền Phương chàng thấy nhục nhã, hại đến nhân phẩm hơn.

Tới nhà Phương, chàng đi thẳng vào buồng trong. Phương chạy ra, và khi nhận thấy Trương nàng mỉm cười yồn vã, nhưng cũng không dấu được vẻ sợ hãi lộ trên nét mặt :

— Gì mà sợ hãi thế. Anh đây chứ không phải ma hiện về đâu.

Phương nhìn ra cửa giục Trương :

— Anh ra đây đã.

Trương ngồi xuống ghế ở buồng khách, nhìn Phương dò xét rồi hỏi :

— Có gì thế ?

— Chẳng có gì cả. Đằng ấy ra bao giờ ? Trông khỏe hẳn ra đấy.

— Vừa ra hôm nay. Đến đây ở nhà em có được không ?

Phương lắc đầu :

— Bây giờ em ở với Nghị Hoành. Thằng cha nó ghen dữ lắm. Nó cũng sắp về.

Trương mỉm cười :

— Thế nghĩa là em muốn đuổi anh chứ gì. Em tưởng đuổi anh dễ lắm à ?

Trương định nói vay tiền Phương ngay, nhưng nói thẳng ra trong một lúc không tự nhiên, chàng thấy rất ngượng, mặc dầu trước kia đã nhiều lần chàng giúp tiền Phương.

Trương ngồi yên ngẫm nghĩ ; có lẽ phải gợi ra cho Phương tự ngỏ ý muốn cho mình vay tiền.

Đột ngột chàng hỏi Phương :

— Thế nào, độ này có hay lên quần ngựa không ?

— Ít khi lên lắm.

Trương nói giọng bông đùa :

— Anh cũng thế. Vừa đúng bốn tháng không đi lần nào. Mà nói của đáng tội cũng hết mẹ nó cả tiền rồi.

Chàng lại dùng đúng câu mà Phương đã nói với chàng hôm chàng ở nhà quê lên Hà-nội. Chàng nhớ lại hôm ấy gắt gỏng với Phương mãi vì không được gặp Thu. Phương vẫn ngồi yên không nói gì. Sao Trương thấy việc ngỏ lời xin tiền Phương khó khăn thế. Chàng đứng lên, lạnh lùng giơ tay bắt tay Phương :

— Thôi anh đi, chào Phương.

Phương giữ tay Trương lại :

— Đằng ấy đừng giận em nhé. Nó ghen lắm cơ, ghen không thể tưởng tượng được. Em cũng bực mình lắm.

Nàng hạ giọng nói với Trương :

— Anh mới ra chắc cũng cần tiền.

Trương nói giọng thản nhiên :

— Ừ, nếu sẵn thì cho anh vay hai chục. Anh đi thuê nhà và không quấy rầy đến em nữa. Được không ?

— Được lắm. Để em đi lấy tiền.

Phương đưa tiền cho Trương rồi lẳng lơ vui vẻ giơ một bên má cho Trương hôn.

Lúc ra đến ngoài. Trương mỉm cười chua chát ngẫm nghĩ :

— Ở đâu người ta cũng không muốn rây với mình nữa. Phương lúc nãy vui vẻ vì nó thấy thoát được mình. Ở đâu mình cũng chỉ là cái nợ thôi.

Chàng bỗng thấy rạo rực nảy ra cái ý thèm muốn rất tầm thường được ở lại nhà Phương một đêm, Phương, một gái giang hồ mà trước kia chàng đã chán chường, nhiều khi đuổi đi không muốn cho nằm cùng giường. Bây giờ chàng muốn cũng không được nữa.

— Mình định đi đâu thế này ?

Trương cũng không biết là định đi đâu ; thấy có gió mát ở một cái ngõ con đưa lại, chàng rẽ vào cốt ý đi ngược chiều gió cho mát. Gió lạnh dần rồi trời bắt đầu đổ mưa.

Nước mưa chảy khiến chàng thấy ngứa ở má và nhớ lại đêm bỏ Thu về Hà-nội đi lang thang dưới mưa.

Trời nhá nhem tối. Chàng đưa mắt nhìn vào các căn nhà chưa lên đèn và cảm thấy đời người sống buồn nản, lúc nào cũng âm thầm trong sự chờ đợi một ngày vui không bao giờ tới. Trương ngẫm nghĩ :

— Không biết cái gì bắt họ sống như thế?

Trong một nhà lò rèn tường đen ngòm, mấy người thợ xoay trần, lưng bóng loáng mồ hôi đương hì hục hết sức dập mạnh vào một miếng sắt đỏ đặt trên đe. Trương tưởng thấy hiện ra trước mắt hình ảnh một cái địa ngục trong đó quỷ sứ đương nung sắt để kìm cặp tội nhân.

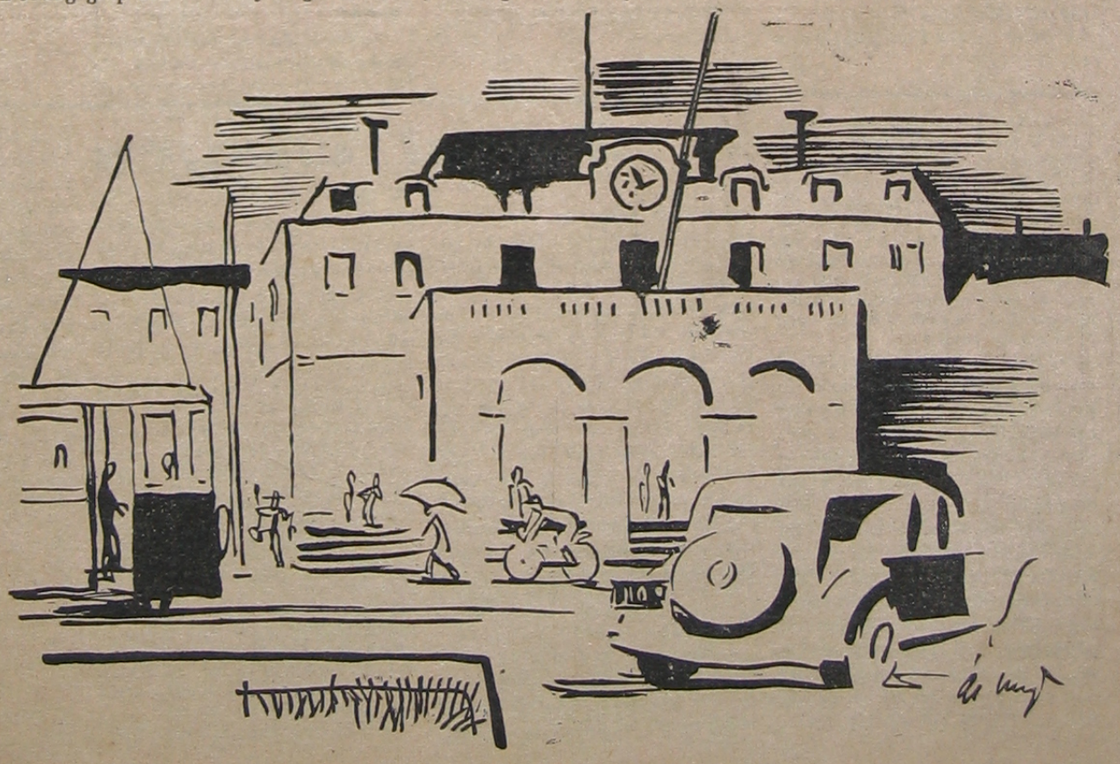
Trương ngừng lại ngẫm nghĩ; chàng thấy chàng khổ cho họ chính vì chàng đứng ở ngoài nhìn vào ; có lẽ nếu làm một người thợ rèn, chàng sẽ không nhận thấy cái khổ của mình nữa.

Chàng cũng vậy, chàng đau khổ chỉ vì chàng còn cố đứng lại ngoài cuộc đời trụy lạc. Nếu ngang nhiên nhận lấy cuộc đời ấy, đi sâu hẳn vào nơi bùn lầy, đừng tự dối mình, đừng cầy cựa nữa, có lẽ chàng sẽ sống được yên ổn như bao nhiêu người khác còn đáng thương hơn chàng nhiều. Thà nhận hẳn lấy cái xấu đường hoàng để mọi người biết rõ còn hơn là che đậy đi, lừa dối mình và lừa dối người khác, sống chênh vênh ở giữa nơi đất phẳng và vũng lầy.

Lúc nghĩ vậy, Trương không ngờ rằng chàng đã đến ngày tâm hồn cũng trụy lạc rồi. Chàng không khác nào một người ở nơi bẩn thỉu đã quen lắm, quen đến nỗi sự sạch sẽ đã bắt đầu làm cho chàng khó chịu như một vết nhơ.

(Xem tiếp trang 18)

NHẤT LINH

VUI CƯỜI

của Ngũ Hồ

Báo thù

PHÔ — *Anh nên biết rằng trêu vào tôi là một sự vô cùng dại dột, tỷ như việc thằng Thi nó đánh tôi ngày trước ấy.*

SÁNG — *Thế anh đã làm gì nó ?*

PHÔ — *Anh chưa biết à, tôi đã chửi nó thậm tệ suốt ba hôm trời.*

SÁNG — *Anh dám chửi nó ?*

PHÔ — *Ừ, chửi thầm !*

■

Không ngờ

Lãng và Phích làm nghề buôn trâu bò. Một hôm vào làng kia mua trâu không được, hai bác quay về thì trời đã tối, mà trong bụng đói như cào. Hai chàng chợt nhớ đến một người quen ở gần đấy và tìm đến xin ngủ nhờ. Trong lúc đi đường Lãng dặn Phích : « Chúng mình vào đấy chắc thế nào họ cũng mời ăn cơm. Nếu nhận nhời ngay thì có vẻ hàu ăn quá. Vậy tôi sẽ chối rằng đã ăn cơm rồi còn bác thì cứ nói gạt đi thế này :

« Thôi chỗ quen biết với nhau cả, hà tất phải giấu diếm. Ông bà đây đã có lòng tốt cho ăn cơm mà anh em mình cùng đã đói cả, vậy không nên từ chối là phải. » Như vậy thì chắc chắn sẽ có cơm ăn mà chúng mình khỏi mất sĩ diện.

Đến nhà bạn vừa đúng lúc bạn sắp ăn cơm ; chủ nhà mời, Lãng cứ hăng hái từ chối mãi. Chủ nhà bèn khuôn xếp như thế này :

Không mấy khi hai bác đến chơi đây, chúng ta cứ lấy tình thực mà đãi với nhau. Bác Lãng kêu hãy còn no mà bác Phích thì đang đói, vậy mời bác Lãng ra xơi nước, còn bác Phích thì vào trong này ăn cơm với tôi.

Phích nhìn Lãng mỉm cười, Lãng lườm trộm Phích.

■

Của P.Sơn.

Quảng cáo

Hai nhà cạnh tranh nhau đã lâu. Ông chủ A. bữa nọ viết tấm bản treo trước tiệm mình :

« Nhà hàng Năm châu ».

Ông B. không chịu kém nên cũng treo bảng :

« Nhà hàng Sáu châu »

■

Của Đàm-quang-Vỹ

Ăn

BA — *Bát văn.*

TƯ — *Ăn.*

BA — *Đánh đi chứ, ngồi ỉa ra đấy... có ăn không ?*

TƯ (vội vàng và đắc trí) — *Sao lại không, ngon lắm chứ !*

■

Kiêng

QUAN TÒA — *Bố anh tên gì ?*

BỊ CÁO — .....

QUAN TÒA (gắt) — *Bố anh tên gì ?*

BỊ CÁO — *Dạ... bẩm tên huý, con kiêng ạ !*

■

Ghen

QUAN TÒA — *Vợ anh tên là gì, bao nhiêu tuổi, ở một mình hay ở với ai ? nói mau !*

BỊ CÁO (ghen) — *Ông đừng có lòi thôi, tôi bắt được đưa ra tòa, đừng có chết cả một lũ.*

■

Của Nguyễn-quang-Minh

Nhời trẻ

CON — *Mợ ơi ! Mợ đốt mã cho cậu hãy còn thiếu.*

MỢ — *Im ngay ! Chỉ được cái láo !*

— *Thật đấy.*

— *Thế thiếu gì ?*

— *Thiếu thằng gắn bát nó gắn đĩa bát cho cậu khi cậu giận cậu đập vỡ.*

■

TÝ — *Mày có tắm không ?*

TỊ — *Tao không biết bơi. Nhỡ chết đuối sao ?*

TÝ — *Chả sợ, đã có tao. Lúc nào mày có chết đuối thì cứ gọi tao, tao cứu.*

■

Của Lê-Thịnh-Hải

Hà-tiện

CON — *Thầy cho con tiền may quần áo rét.*

LÝ TOÉT — *Bao nhiêu tiền ?*

CON — *Ba mươi đồng một bộ.*

LÝ TOÉT — *Đắt thế à, thôi đừng may nữa, con đem ruộm thâm bộ quần áo trắng mà mặc, đến mùa nực con lại đem truội trắng ; như thế cả đời có áo mặc mà không mất một đồng nào thêm.*

■

Của L. N.

— Sao anh đi chơi vợ vẫn luôn thế, anh không sợ phí thì giờ à ?

— Tôi không có tiền để xài-phí cho nên phải phí thì-giờ.

Lý luận

Một đội binh diễu qua trước mặt quan đại tá.

— Này anh kia, sao y phục anh lôi thôi và nhớp nhua thế — Anh không biết giặt đi à ?

— Ô, thưa ông, y phục này có phải của tôi đâu.

— Đã phát cho anh tức là của anh.

— Thưa ông, nếu vậy, của tôi thì sạch nhớp thế nào mặc kệ tôi chứ !

■

Mặc kệ

BÁC LÍNH CẢNH SÁT — *Các cậu không được chơi banh ở giữa đường lỡ xe cộ nó cán chết uổng mạng.*

MỘT CẬU HỌC TRÒ — *Rõ bác này quá thương người, chúng tôi chết thì mặc chúng tôi chớ can gì đến bác mà bác sợ !*

■

Của Nguyễn-Liên

Mèo lại hoàn mèo

Bác Khờ nuôi được một con mèo khôn ngoan lắm liền đặt tên nó là con « Giời ». Có người đến chơi thấy lạ hỏi :

— Sao ông lại đặt tên nó là con Giời.

— Mèo của tôi quý lắm, phải gọi nó là con Giời mới xứng đáng.

— Thế mây chẳng che lấp được cả giời là gì ?

— Thì tôi gọi nó là con Mây.

— Nhưng gió lại đuổi được mây

— Thì tôi gọi nó là con Gió.

— Thế nhưng thành lại cản gió lại.

— Thì tôi gọi nó là con Thành.

— Thành còn bị chuột khoét thủng.

— Thì tôi gọi nó là con Chuột.

— Thế nhưng mèo lại bắt được chuột.

— Ừ, thì tôi gọi nó là con Mèo vậy.

— ? !....

N. N. nói chuyện

(Tiếp theo trang 11)

N. T. L. — *Vì kính phục tình tình một người bà con đồng họ với mình và muốn cho tình bà con càng ngày càng thân và gần nhau, nên tôi « xui » người ấy đến nhà tôi chơi thường ; người ấy cũng đến, nhưng nói sợ dư luận xôn xao. Có phải vì không muốn đến mà người ta từ chối như thế không ? Hay sợ dư luận xôn xao những chuyện như thế không ? Vì mến phục chứ không phải yêu mà bảo bắn đến chơi nhà mình. Và mình có nên bảo người ấy cứ đến chơi không ?*

— Lại một bạn đọc nữa băn khoăn vì câu chuyện dư luận. Sự băn khoăn của bạn khiến người ta trả lời mục này cũng băn khoăn. Chúng tôi biết thế nào được rằng dư luận có thể hay không thể xôn xao về sự thăm viếng của người bà con đồng họ với ông ? Nhiều việc rất chính đại quang minh mà người đời còn đem ra chê bai, dư luận còn « xôn xao », ai mà cấm cho được ? Vậy chỉ có một cách xử trí : nếu mình tin mình ở phải lẽ thì không cần sợ đến dư luận, vì thứ dư luận đó là dư luận vu vơ. Tuy thế, đôi khi cũng nên coi chừng. Sự ngạc nhiên gây ra bởi một vài cử chỉ, một vài thái độ quá đặc biệt, quá... khác đời (dù những thái độ đó không có gì đáng trách) cũng khiến cho mọi người bình phẩm mình bằng những lời nghiêm khắc, và sự bình phẩm công cộng đó có thể thành một sự ác cảm chung của mọi người đối với mình : đến thế thì mình sẽ hóa ra một người đáng chê, có khi đáng thù ghét nữa, và vì đó mình sẽ bị mất danh giá, bị bạn hữu xa lánh, bị ngăn trở trong công việc của nghề nghiệp mình. Ông thử nghĩ xem chuyện của ông có là một chuyện đặc biệt và khác đời theo kiểu ấy không ? Nếu không thì chả tội gì mà sợ dư luận một cách kỹ càng như ông và người đồng họ với ông đang sợ.

Cửa X ? — *Đại sứ (Ambassadeur) hay Lãnh sự (Consul) xuất chính ở học đường nào ra, trong ngoại giao giới.*

— Không có trường học riêng để học làm đại sứ hay lãnh sự. Những người được cử vào chức này phần nhiều là những người tai mắt, có danh tiếng, hoặc các thượng quan ở bộ Ngoại Giao hay các bộ. Cũng có khi là người trong giới khác, như nhà văn, triết học, v. v.

Trong nhiều nước, các đại sứ do vị giám quốc hay nhà vua cử riêng, chỉ là một người bạn thân cần, và có tài nữa tất nhiên.

Đạo Sinh Huế. — 1.) *Người Annam ăn bận đồ Tàu, pháp luật có cấm không ? Đàn ông ăn bận đồ đàn bà chỉ để mà chơi không dụng ý gì có phạm luật không ?*

— Ăn mặc lối Tàu cũng như ăn mặc lối Tây, không có gì là lỗi cả, miễn là không lợi dụng y phục đó để lừa dối ai. Còn ăn mặc giả gái thì không được, vì như thế là có ý lường gạt người khác rồi.

2) *Từ lúc có tư tưởng mới trên sang đàn ông lấy nhiều vợ bị dư luận công kích, nhưng xét ra ở xứ ta đàn bà nhiều hơn đàn ông, bỏ chế độ đa thê, thì « thừa » đàn bà nhiều, tưởng cũng là một sự không hay cho xã hội. Thế nào cho phải ?*

— Ở các nước khác, như nước Pháp, nước Anh chẳng hạn, số đàn bà nhiều hơn số đàn ông, vậy mà có hại gì cho xã hội đâu, tuy không ai được lấy hai vợ. Với lại ở nước ta, luật pháp vẫn cho phép lấy nhiều vợ. Sở dĩ nên tránh là vì nhiều vợ hay sinh ra lắm chuyện ghen tuông, sự hòa hảo trong gia đình không có ; nhất là con cái thứ bực khác nhau, không công bằng và ít khi thân thiết. Nên tránh nữa là người đàn bà đi làm lẽ thường phải chịu nhiều nỗi oan ức và khổ sở.

N. V. Haiphong. — *Người bạn tôi làm giáo học đã có vợ và ba con, lợi dụng tình quen biết, quyến dũ em gái tôi và đã chiếm được tình yêu. Bây giờ tôi mới biết chuyện, vậy phải xử trí với người bạn ấy thế nào ?*

— Lấy địa vị là người bạn, thẳng thắn hỏi người kia có thể tránh được một việc làm hại đời người con gái không, và lấy địa vị là người anh, khuyên bảo em gái và chỉ bảo cho biết nên làm thế nào. Nhưng nếu người em cứ nhất quyết không nghe, thì đành phải chịu, vì đó là việc riêng của em, không có quyền can thiệp đến. Đối với bạn, có thể tuyệt giao.

CÓ CỨNG MỚI DỨNG ĐẦU GIÓ

Láng diềng

Có nhà cửa ở rồi, biết quyền lợi, nghĩa vụ của chủ nhà, người thuê rồi vẫn chưa đủ. Vì ở đời bây giờ phiền phức lắm. Không kể đâu xa, cứ kể ngay hàng xóm láng diềng của mình. Giá thử như ngày xưa, ai cũng nhường nhịn nhau, vui vẻ sống cạnh nhau thì còn gì hơn nữa !

Nhưng sự kinh nghiệm bắt ta bỏ mất thêm một ảo tưởng nữa. Nếu ta hiền lành, nhất định thực hành cái thuyết : « Một câu nhịn là chín câu lành », tức thì có một ông láng diềng to béo chạy ngay đến dẫm lên chân ta hay một cô hàng xóm mồm rộng đến cưỡi ngay lên cổ ta chơi.

Cho nên ta muốn hiền lành cũng không được. Ít ra ta cũng phải biết ít điều luật để ngăn cản họ đừng dẫm chân ta hay cưỡi cổ ta lâu quá.

Vả lại có biết, ta mới khỏi vô ý dẫm lên chân hay cưỡi lên cổ người ta. Sự vô ý hại người ấy dễ xảy ra lắm, nhất là khi ta có thế lực,

KIỂM DUYỆT BỎ

◆

HÀNG DÀO

Vì muốn tránh cuộc chiến tranh hàng ngày với một bà hàng xóm lắm điều, nên ai nấy đều nghĩ ngay đến việc làm tường dào kín nhà mình lại để được yên thân.

Nhưng cái lối chui đầu xuống cát của đà điểu ấy nhiều khi không hiệu nghiệm lắm. Vì chính

cái hàng dào kia vẫn có thể là một nguồn lo lắng khó chịu.

Hàng dào ấy không phải tự nhiên mà mọc lên, phải có người làm. Nếu hai bên láng diềng cứ đợi bên kia làm để ngồi mà hưởng thì có lẽ hai bên cứ ngồi nhìn nhau suốt đời. Vì vậy nên luật cho mỗi bên quyền hoặc bỏ tiền ra làm tường riêng của mình hoặc ép láng diềng chung tiền để làm tường chung..

Làm tường riêng vẫn dễ chịu hơn, vì ta có quyền muốn dùng cái tường ấy làm gì thì làm, miễn là đừng dùng để xẻ những lỗ thủng nhìn sang bên láng diềng xem con gái họ đi tắm hay xem vợ chồng họ yêu nhau thế nào. Và miễn là đừng dùng tường ấy để làm hại bọn hàng xóm, dù họ là những người lắm điều đến không chịu được nữa cũng vậy.

Thí dụ như nhà họ ở đằng sau nhà mình mà mình xây một bức tường cao mười thước để nhắc họ luôn đêm ngày rằng họ chỉ có quyền ngắm rêu mọc trên bức tường ấy thì không được. Lúc người nào sắp sửa thi hành cái ý kiến ngộ nghĩnh ấy để trêu tức hàng xóm, người ấy hãy nên nghĩ rằng dù là tường riêng nữa, hàng xóm cũng vẫn có quyền bắt đổi ra làm tường chung : họ chỉ việc bỏ ra nửa số tiền chi phí trao cho mình, là mình bắt buộc phải nhận và từ đó cái tường riêng kia đã thành tường chung của mình và của cả người mình muốn trọc tức.

Một đôi khi ở giữa cái tường chung ấy hay một cái hàng dào chung, có một vài cây to đẹp mọc lên. Những cây ấy mọc lên như thế như có ý muốn thử thách hai bên láng diềng xem họ đối đãi với nhau ra làm sao. Nhất là nếu là cây có quả. Tỉ dụ như một cây nhãn lồng rất ngon, hay ở trong Nam, một cây sầu riêng quý giá. Lúc đó, láng diềng đều mặt cưa mướp đắng cả thì đều tranh dành nhau

. . . . . .

và ít khi ta thấy một bên đại lượng đến nỗi nhường cả cho bên kia. Luật pháp đã nghĩ cả đến những trường hợp tỉ mỉ ấy và muốn đôi bên đều bằng lòng định rằng mỗi bên được ăn một nửa. Những cây mọc lên

như vậy là của chung, hoa quả đem bán đi rồi mỗi bên lấy một nửa tiền nếu đôi bên không thỏa thuận chia nhau mà ăn cho hết.

◆

NƯỚC NÔI

Nghĩ cho kỹ, một bức tường dày đến năm thước cũng không thể làm cho ta yên thân với hàng xóm được.

Vì có lắm khi địa thế bất lợi. Thí dụ như mình đóng đô trên một miếng đất rộng nhưng trũng. Nếu ở trong thành phố, thì ta có thể chịu khó lấp đất cho cao lên, nhưng vạn nhất ở nhà quê, đất rộng, có con sông con chảy qua đất của ta để mà ngắm. Ta không có thể đắp bờ, đắp cừ hay đắp đê ngăn con sông chảy qua được ; luật pháp bắt ta phải chịu cái địa dịch ấy.

Chịu cái địa dịch ấy, ta cũng không nên lấy làm phẫn uất lắm. Một là ta cũng có con sông con chảy qua, nhìn được đẹp mắt, hai là ta lại có nước tưới rau, trồng hoa, ba là ta làm được lợi cho người là làm lợi cho ta. Vì nếu người láng diềng có chỗ thấp hơn ta nhất định đắp đê chắn nước con sông con kia không cho chảy xuống thì nước ứ lại, khiến cho đất của ta bị úng thuỷ và ta phải đến cung xoay ra nghề chài lưới để kiếm ăn mà thôi.

Nhưng có lắm người không biết điều một tí nào, nhất định cãi rằng họ có quyền đắp tường thay vào đề đi dào kín đất họ lại. Họ có quyền ấy thật, nhưng nếu họ làm thế, nếu họ dào cả sông chảy qua đất họ, thì họ cũng phải để lại những lỗ hổng để nước sông có thể nhân đó mà chảy theo dòng tự nhiên của nó. Không để cho nước thông, tức là làm hại láng diềng, láng diềng có quyền mời ra cửa công để tòa án bắt dùm anh chàng khó chịu kia khơi dòng sông cho chảy như xưa mà còn bồi thường phí tổn cho họ nữa để anh chàng mở mắt ra. *(còn nữa)*

TƯỜNG VÂN

Sắp có bán

VỠ LÒNG

của Đỗ-đức-Thu

■

CON TRÂU

của Trần-Tiêu

Đời Nay xuất bản

LUYỆN TẬP THÂN THỂ

Từ 30 tuổi đến 50 tuổi

Bài này đáng lẽ đăng ở kỳ báo trước, song vì một lẽ riêng nên kỳ báo này mới đăng được.

ĐẾN 30 tuổi người ta bắt đầu hoàn toàn đứng đắn ; nhiều người đã thành gia thất, và hầu hết đã có nghề nghiệp rõ ràng, một địa vị chắc chắn. Nếu là con một nhà buôn bán to chả hạn, với 30 tuổi đầu người ta đã có đủ tin nhiệm đối với cha mẹ, đối với khách hàng, vì đã một mình đủ sức quán suyến, trông nom lấy nghiệp nhà. Nếu là con một nhà công nghệ, người ta đã trở nên ông « chủ con » của xưởng máy. Nếu là người thông minh, học hành khá, người ta đã đỗ tú tài, cử nhân, tiến sĩ, thạc sĩ và đã chạy chọt được một chân tri huyện, tham tá ngạch tây, giáo sư trường Trung-học, hay đã ra mở một phòng Luật sư hoặc một nhà thương khám bệnh rồi. Và xoàng ra chăng nữa, người ta cũng đã làm một nghề tự do, hoặc cố thi lấy một chân thư ký, tham tá công nhật, hay ít nhất người ta cũng đã đi làm với một hãng buôn. Nói tóm lại, tùy ở hoàn cảnh gia đình, tùy ở tài năng và sự may rủi, dù sang dù hèn, dù làm to hay làm bé, đến cái tuổi 30, người ta trong phần đông, đã có một chức nghiệp rõ ràng, đã kiếm ra tiền, sống hoàn toàn tự do chứ không còn ỷ lại vào cha mẹ, anh em nữa.

Thôi, bây giờ thật là công đã thành,

danh đã toại. Sau bao năm « dải mài kinh-sử », bây giờ với những danh hiệu Quan Tham, Quan Phán, Quan Huyện, Quan Đốc, Quan Trạng v v... thế là trí bình sinh đã thỏa, mặt mũi đã nở nang, cha mẹ đã rỡ ràng, và cho đến « thằng cu, cái đĩ » cũng đã được hiển hách chung nhờ ở cái ngôi cao phận cả !

Bây giờ, người ta chỉ còn phải nghĩ đến sự hưởng phú quý, sắm đồ đạc, giao du với những nơi quyền quí thế lực để đã sang trọng càng thêm sang trọng, và đã danh dá càng ngày càng danh dá hơn lên. Trong công việc hằng ngày, ngoài những giờ làm việc vừa đủ cho phận sự bắt buộc, những người mà ngày bé đã phải sống trong cái cảnh hàn vi, túng thiếu, thì bây giờ chỉ còn nghĩ đến những sự ăn chơi, hành lạc, tiêu pha cho hả ; còn những người mà cuộc đời đã từng trải, thì bây giờ chỉ còn lấy điền viên làm thú, sự an nhàn, yên lặng làm vui, hằng ngày lấy chén rượu cuộc cờ, tổ tôm, mạt trược, làm những nguồn hạnh phúc độc nhất trong cuộc đời.

Những điều kể trên đây, chính thật ra thì cũng chỉ là những điều rất « lương thiện », rất thường, không đáng trách nếu thỉnh thoảng ta không phải đau lòng nhìn đến những thanh niên ngoại quốc. Nhiều sự trái ngược hẳn không thể khiến ta đừng nghĩ đến một cuộc so sánh. Trong đời của một thanh-niên Âu-Mỹ, từ lúc nhỏ cho đến 30 tuổi, nghĩa là trong lúc họ còn nhỏ tuổi đi học, thì sự làm việc của họ rất có giới hạn ; họ vừa học vừa chơi, làm việc rất bình thường thôi không có gì đáng trú ý cả. Song từ 30 trở đi, nghĩa là từ lúc họ đứng đắn có một nghề nghiệp nhất định rồi, lúc đó họ mới làm việc nhiều. Hằng ngày ngoài những giờ làm việc vì chức vụ ra, họ rất chăm đọc sách, xem báo, tìm tòi những cái hay cái mới để cho sự biết của họ to rộng hơn trước và để cho nghề nghiệp của họ càng ngày càng tiến bộ hơn lên.

Một ông thầy thuốc chẳng hạn, không bao giờ tự mãn với cái học hẹp hòi đã nhận được ở trên ghế nhà trường. Nếu họ không tìm tòi, nghiên cứu để phát minh ra những cái mới lạ trong Y-học thì ít nhất họ cũng luôn luôn trực tiếp với những sự phát minh mới lạ của những đồng nghiệp họ ở trên Thế Giới. Cũng như trong tất cả những nghề khác, nghề thợ may, thợ giầy, làm kẹo, làm bánh, làm kỹ sư, làm chính trị, hằng ngày họ tìm tòi, nghiên cứu, đọc báo, xem sách, để cho cái nghề của họ càng tinh vi, tiến bộ hơn trước.

Nếu họ không làm việc cho họ, thì ít nhất họ cũng làm việc cho người khác ; họ viết báo, viết sách, tổ chức những công cuộc xã hội, tìm hết cách để cho mọi người đều có thể hiểu được và hưởng những cái ích lợi của những điều chuyên môn mà họ biết.

Nếu không làm những công cuộc có ích cho họ hoặc cho người khác nữa, thì cũng ít khi ta thấy một thanh niên Âu-Mỹ ăn không, ngồi dồi, ưa cái cảnh an nhàn dỗi dãi như người Việt-Nam mình. Bao giờ họ cũng lợi dụng cái thì giờ thừa của họ để học một cái gì mà họ chưa được biết. Chính mắt tôi đã từng thấy nhiều người Pháp (hãy chỉ nói đến người Pháp thôi) 45, 46 tuổi mà hằng ngày còn bỏ ra vài giờ để học Võ-tuyến-điện, học Tốc-ký học tiếng ngoại quốc, tuy rằng trong nghề nghiệp và cuộc đời họ, họ không cần biết đến những cái đó một chút nào !

Tôi đã từng sống ở bên cạnh những ông già người Pháp 50, 60 tuổi mà

còn đi học đánh Tennis, học đánh võ, học đi giầy trên bánh xe và học cả đàn hát nữa.

Nói tóm lại thanh niên Âu-Mỹ họ hiếu động, thích tìm tòi, yêu sự làm việc, giàu trí tiến thủ và nhất là trọng Sự-Nghiệp hơn Công Danh. Gây lấy một sự nghiệp là cái mục đích cao quý nhất trong đời họ, dù cái sự nghiệp đó to hay bé.

■

Giờ ta hãy quay trở về nhà, và xem trong đám thanh niên Việt-Nam ta ngày nay sự nghiệp họ đã có gì ? — Ngoài giới văn chương ra, trong đó một vài văn sĩ đã tạo ra được ít nhiều tác phẩm, gây nên một sự nghiệp trong Văn Đàn Việt Nam ; ngoài giới kỹ nghệ ra trong đó một vài người có đầy đủ nghị lực đã gây nổi ít sự nghiệp đem tương lai lại cho kỹ nghệ ở xứ này.

. . . . . .

Và ngoài một vài công cuộc xã hội nhỏ mà một số rất ít thanh niên quả cảm mới gây ra được trong một thời gian gần đây. Ngoài ra, trong giới Khoa học, Y học, Dược học, Luật học, trong tất cả các quan Cử, quan Nghè, quan Kỹ sư, quan Tham, quan Nghị, v v...sự nghiệp của họ đã có gì?

— Không có gì cả ; hay là cũng có đôi chút !

. . . . . .

Đi chơi cô đầu, cho nhân tình cả một cái ô-tô và cái nhà lầu, cũng lại là một sự nghiệp.

« Bằng này tuổi đầu » sang tận bên tây du học, đỗ lấy một vài bằng tiến sĩ, về nước, lấy một cô vợ nhà giàu, đào lấy một cái ô tô, dăm tòa nhà, vài vạn bạc hồi môn; cũng là một sự nghiệp nữa. Song ta nên thú thực rằng, những sự nghiệp này không anh hùng gì cho lắm.

Nói tóm lại, thanh niên Việt-Nam ta trọng công danh quá, khinh thường sự nghiệp, lười biếng, ủy mị, thích an nhàn, dỗi dãi, thiếu tri phấn đấu. Thật không có gì đau đớn bằng mỗi khi nhìn thấy một thanh niên mới ngoài 30 tuổi mà đã như một ông già, ngày hai buổi uể oải làm việc, chỉ ăn rồi lại nằm, thân thể thì béo quay ra những mỡ hay gầy đét như cái tăm, mặt xám ngắt, tùy từng lạng người.

Tiêu khiển thì chỉ tổ tôm, mạt-trược hết đêm này sang đêm khác ; hoặc trẻ trung lắm thì cũng chỉ đến đi nhảy, đi hát là cùng. Trong tất cả những người Việt-Nam từ 35, 36 tuổi giở đi, nếu ngài có thể tìm ngay được trong một lúc hai người cùng thích đọc sách, đọc báo, khảo cứu cần cù một vấn đề văn chương, triết lý hay khoa học nào, tức là ngài đã làm được một công việc vĩ đại ; còn trên các trường vận động, nếu ngài thấy một viên chức nào từ 35 tuổi trở lên, ngài có thể coi người đó như một bực vĩ nhân.

Một người ngoại quốc nào đã nói rằng xứ ta không có Thanh-Niên, thật không có gì là quá đáng ! Người Việt-Nam ta già từ 30 tuổi trở đi ! và thật không có cái cảnh tượng nào đáng buồn bằng.

Lỗi tại ai? Chung qui chỉ tại cái thân thể yếu đuối, hèn nhát. Cái hèn yếu của xác thịt mang lại cái hèn yếu của tâm hồn, và cái hèn yếu của tâm hồn sẽ mang lại sự ủy mỵ, lười biếng, ích kỷ.

Theo ý tôi thì các môn vận động và sự luyện tập thân thể cần thiết nhất cho hạng tuổi này (từ 30 đến 50) trong tất cả các hạng tuổi trong đời người.

Sự luyện tập thân thể chuyên cần hàng ngày mang lại cho mỗi người một sức khỏe hoàn toàn, một thân thể cường tráng. Sức khỏe hoàn toàn và thân thể nở nang sẽ mang lại cho họ tinh vui vẻ, lòng hăng hái, óc giản dị, trong sạch ; và từ những khu tàng quý báu này, họ sẽ đi đến lòng yêu sự làm việc, trí tiến thủ, tinh phấn đấu và cuối cùng tất cả những cái này chắc chắn sẽ đưa họ đến một cuộc đời tươi sáng hơn, tươi sáng đối với chính thân họ, và tươi sáng đến cả cái xã-hội trong đó họ sống nữa.

NGUYỄN-HỢP-VỸ

Hết phần lý-luận

Bắt đầu từ kỳ sau :

Phần thực-hành

Không bao giờ nên đợi lúc ốm đau rồi mới chạy chữa.

Hãy giữ gìn trước và đến học tập-luyện-thân-thể tại phòng :

LUYỆN TẬP THÂN THỂ

146, phố Quan-Thánh — HANOI

của M. NGUYỄN HỢP-VỸ trông nom

Có lớp cho đàn ông, đàn bà, trẻ con.

HỘP THƯ

Cô Anh-Thơ, Sông *Thương*. — Đã nhận được tập thơ « Bức tranh quê ».

Số báo này in bằng

mực ENDIMI

của TÔ-TỬ

CỦNG ĐÚNG LUẬT

NGƯỜI BẠN TÌNH CỦA TÔI

Hôm ấy tôi đi xem chiếu bóng buổi 9h-11.

Màn đã mở được năm phút, và đèn điện cũng bắt đầu tắt, mà hai cái ghế bên cạnh tôi vẫn chưa có người đến ngồi. Tôi hồi hộp chờ đợi để biết ai sẽ là người «láng diềng» tôi. Hai ông già, hai bà lão, hay có con gái với cậu em trai?

Năm phút, bảy phút, mười phút qua, hai ghế vẫn bỏ không, tới khi gần chiếu hết phim thời sự mới thấy ánh đèn của người chỉ chỗ dọi về phía tôi. Vì ánh sáng chỉ chiếu ở lối đi, nên tôi không nom rõ mặt người. Tuy thế, trong bóng tối, mắt cận thị của tôi cũng lờ mờ nhận thấy bóng hai người, một người đàn bà béo lùn dáng điệu già cả, dáng chừng là mẹ và một người dong dỏng cao, dáng điệu nhanh nhẹn, dáng chừng là có con gái. Một mùi phấn dịu mát nhẹ nhàng bay: hẳn đó là một cô gái đẹp biết làm dáng. Cô ngồi bên tay phải, bà mẹ bên tay trái, tức là tôi ngồi giữa phân chia hai mẹ con. Tôi thấy bà cụ cứ loay hoay trong ghế như lo lắng một điều gì. Mãi một lúc sau, bà mới ghé sát tai tôi nói: «Xin lỗi cậu, cậu có thể đổi chỗ cho tôi ngồi cạnh cháu nó không?» Tôi biết bà cụ muốn chia rẽ chúng tôi đấy. Tôi liền điềm nhiên đáp: « Thưa cụ, cụ cứ ngồi chỗ cũ hơn; chỗ này vướng đầu người đằng trước, không nom thấy gì đâu ạ. » Không nói rõ hẳn các bạn cũng biết, đó là một câu nói dối.

Cái lý ấy cũng quả, bà cụ không nói gì được nữa. Bà chỉ khẽ yên lặng thở dài. Tôi bắt đầu là «chủ tình cảnh.» Tôi sẽ được tự nhiên ngắm người đẹp bên cạnh mà không bị ngăn trở. Tôi sẽ được, trong hai giờ liền, hưởng hạnh phúc được ngồi bên một cô gái hẳn là phải diễm lệ và hẳn là phải yêu kiều! Và biết đâu cô gái đó chốc nữa sẽ không đáp chuyện tôi? Và biết đâu câu chuyện không đưa chúng tôi đến một tình quen rồi đến một tình yêu? Ở đời rất lắm sự tình cờ kia mà!

Tôi ngồi ngay ngắn, lấy dáng một người nghiêm trang đứng đắn. Tôi không dám ho to, và không dám cười to khi gặp một đoạn phim buồn cười vì, tôi còn ra gì nữa nếu trong mắt người thiếu nữ kia, tôi hiện ra là người lỗ mãng, thiếu lịch sự? Không lúc nào tôi sản sóc đến cử chỉ tôi bằng lúc này. Trước khi tan cái lúc nghiêm trọng để biết mặt nhau, tôi cần thận nắn lại cái «cravate» xóc lại cái áo và khẽ đưa tay vuốt cho mượt lại mái tóc đã mượt quá rồi.

Tôi mong đợi đến lúc đèn bật sáng.

— Sông này có đỉa không bác ?
— Cụ lý muốn tắm à !
— Không tôi tự-tử.

Và đây, đèn bật.

Một người đứng dậy.

Công việc thứ nhất của tôi là phải nhìn mặt cô bạn cạnh tôi. Như tôi cận thị, tôi phải ghé sát mặt gần. Tôi kinh hoảng kêu đến « ớ » một cái và thiếu chút nữa tôi ôm chầm lấy cô con gái mà cười rũ rượi. Thì ra cô bạn tình của tôi là người Phi-châu Da cô đen, mắt cô trắng và trên môi dầy của cô, tôi thấy hai cái răng trắng nhởn chìa ra như dọa nạt, và cố nhiên như dọa nạt tôi.

Văn-Kha

Muốn xây dựng theo Khoa Học và Mỹ-Thuật, lại không tốn phí, các Ngài ở xa gần, hãy đến hay viết thư hỏi :

Kiến - Trúc - Sư
Từ - Nghệ

Hanoi — 21 bis Rue Jean Soler
Téléphone 1223
Bao giờ các Ngài cũng được vừa ý.

CHA — Đi học để làm gì ?
CON — Đi học để làm người.
— (vỗ ngực) . . . vậy tao chó à ?

Bướm trắng

(Tiếp theo trang 13)

Trương đi mãi rồi ngừng lại trước một căn nhà, cửa gỗ quét vôi trắng đã long lở. Chàng lấy tập giấy bạc của Phương vừa đưa đút vào túi quần, cài cúc cẩn thận rồi nhấc chiếc mành rách bước vào nhà.

Hơi nóng tỏa quanh người chàng như trong một cái hầm. Ngọn đèn để ở góc nhà nhỏ quá nên Trương đứng một lúc lâu mới nhìn rõ mặt những người trong nhà.

Chàng đưa tiền rồi theo một ả đi về phía buồng bên. Mồ hôi chàng ra ướt đẫm lưng. Chàng nhìn thẳng trước mặt ngẫm nghĩ:

— Quần áo cô ả chắc bẩn lắm.

Chàng nuốt nước bọt không biết vì ghê tởm nên lợm giọng hay vì thèm muốn cái thú nhục giục thiếu thốn đã mấy tháng nay. Chàng khẽ lấy hai ngón tay nhấc cánh màn vừa bẩn vừa hôi chui vào giường. Có tiếng muỗi vo ve.

Trương giơ tay gạt cho mồ hôi khỏi chảy xuống mắt và thoáng trong một lúc chàng thấy hiện ra trong tối cái khung cửa sổ đầy ánh sáng của buổi Thu và chiếc màn tuyn rủ loe xuống như một bông huệ lớn trắng trong. (Còn nữa)

NHẤT-LINH

người Chịu Sự

DỰ TIỆC

Hôm nay có dạ hội, người ta mời cô, sao cô không dám đi? Tính cô rụt rát quá? hay cô tự cho mình vụng về, chưa đủ tư cách đối với những người đã thạo mọi cách xã giao?

Không ngại gì hết, cô cứ thản nhiên nhận nhời dự tiệc. Lâu dần cô sẽ quen đi và cô sẽ nhận thấy rằng đi ăn tiệc cũng như ăn bữa cơm nhà, chẳng có cái gì «đáng 'o» cả.

Song, cũng có vài điều nên nhớ, nếu lần này là lần đầu tiên cô đi dự tiệc.

Sửa soạn ra đi

Tôi đã thấy một cô ngắm nghía đến hàng hai giờ đồng hồ, trước khi đi dự tiệc. Cô co áo cho phẳng, đánh phấn rồi lại vàng đi rửa mặt để đánh lại lượt nữa, sửa mái tóc cho thật cầu-kỳ. Cô ấy cố tập trước gương dáng dấp của mình, sửa soạn những câu sẽ nói như sắp đóng một vai kịch khó. Cô tìm cách mỉm cười thế nào cho có duyên, đi đi lại lại, vẻ mặt băn khoăn, khiến cho ú g à phát gắt lên.

— « Cô ơi! Cô đừng tưởng rằng mọi người chỉ ngắm một mình Cô!»

Cô đừng tưởng cô là một điểm chú mục của tất cả mọi người. Cô nên nghĩ rằng cô đi dự tiệc là để ngắm người khác chứ không phải là để người khác ngắm mình. Tuy nhiên từ lúc vào đến lúc ra, cô cũng đừng nên trố mắt nhìn hết người này đến người nọ. Trái lại, cô nên luôn luôn vui vẻ chuyện trò. Nếu cô có duyên được nhiều người chú ý, cái kết quả bất ngờ ấy sẽ làm vẻ đẹp của cô thêm lộng lẫy bội phần.

(Còn-nữa)

Nguyễn-thiên-Giám
(phỏng theo Marie-Claire)

Muốn bán :
Ô-tô Hotchkiss, máy Underwood
Quạt trần còn mới
Muốn mua :
Nhà, Đất, Trại
Hỏi : Comptoir Commercial
59 Hàng Gai — Hanoi

Luthart ĐÚNG TIẾNG KÊU ĐẸP BỀN
Guitares
Banjos
Violons
Mandolines et accessoires de
— Lutherie —
DƯƠNG THIỆU TƯỚC
57, Rue du Chanvre 57
— HANOI —

VÔ - TUYẾN - ĐIỆN
theo lối thực hành
Nghe đánh và thông tin bằng Vô-tuyến-điện. Có đủ khí cụ trước mắt để tự lắp và chữa lấy máy nghe. Chỗ học còn nhận có ít. Muốn học phải có bằng CEPFI trở lên. Biên tên tại :
LIBRAIRIE CENTRALE
60, Boulevard Borgnis Desbordes — HANOI
Directeur des Cours : M. HOÀNG TÙNG dit HOAN

Idéal-Fix
Không NHỜN và TRẮNG tóc, để lâu không chua
Chải tóc theo ý muốn
CAPRI
1, JULES FERRY HANOI
Bán lẻ Phấn và Nước Hoa
(từ 0p20 trở lên)

y-sập-zì

...tên mà các bạn hàng nhớ đặt cho thuốc chữa dương Quảng Tự (42). Thuốc bổ chế ở Lào Yên, kiến hiệu ngay từ lần khẩu, nó giúp cho đàn ông được hoàn toàn mãn nguyện trong việc giao tình. Rất có ích cho những người bị liệt dương, di tinh, mộng tinh. Mỗi lọ giá 1p.

Gửi lĩnh hóa giao ngân

dào-lập

97, Hàng Gai, Hanoi

---

chỉ giùm ai mắc **BỆNH LẬU**

Bệnh ho lao, ho ra máu, ho khạc khác, ho có đàm trắng, xanh vàng, mối thối, bịnh nhơn có khi bị thành nóng lạnh, mà đã điều trị thuốc Tây, Nam không dứt, nên uống thuốc gia truyền của cụ **Trịnh hải Long** (nội tổ ông đốc học Hảo). Thuốc đã cứu đặng muôn ngàn người. Có 2 thứ: thứ 5p. và thứ 3p50. Ở xa mua thuốc gửi mandat cho ông:

TRỊNH VĂN HẢO
Directeur École
Villa N° 110 Rue Vassoigne
TÂN-ĐỊNH, Saigon

« ÉDITIONS CHOISIES »

ái tình — Analyse psychologique et médicale

...Ông yêu người này vì của cải, anh mê chị nọ vì miệng cười như hoa nở, tôi thích cô kia vì áng tóc mây, cô nọ say bác vì bác nói khéo, chị nầy ham anh vì anh nhiều bằng cấp, nàng ấy mến tôi vì tôi biết chiều chuộng...

Về tình yêu, người ta thường chỉ chuộng cái vỏ ngoài, chứ không biết xét ái tình theo các phương diện tâm lý học, sinh lý học và y học. Muốn khỏi thất vọng về « yêu », các bạn cần phải đọc sách:

ái tình xét theo tâm lý và y học

của **Thu an**, để biết rõ thế nào là say mê, là cám dỗ, là hôn, tán và trinh, cùng tất cả những điều cần thiết để kén vợ, kén chồng v. v... Một quyển sách soạn rất công phu, riêng cho thanh niên đọc. Giá 0p.55

Đã có bán:

rượu cần chẳng uống mà say!

giá 0p.35 của **Nguyễn khắc Mẫn.** (tác giả « NỖI LÒNG »)

20 Août có bán:

bức thư của người không quen

của **Lan Khai**

Tháng nào cũng xuất bản một tác phẩm hay
Bạn đọc mua năm được trừ 10 %.

Thư từ gửi về:

M. NGUYỄN GIA VỸ éditeur
62, Rue Takou — HANOI

Bút máy

PARKER	giá 23p50 34p50
WATERMANN	giá 17p50, 22p75, 26p75
EVERSHARP	giá 15p25, 24p50, 38p85

Ngòi vàng của ◆◆ HOA-KỲ ◆◆

Ngòi Thủy-Tinh KAOLO giá 5p00

KHẮC TÊN.— Có máy điện khắc tên họ vào bút không tính tiền. Làm quà hay mừng cưới một người bạn một cái bút máy có khắc tên người bạn đó vào thì không gì nhã và quý bằng.

GỬI KHẮP ĐÔNG DƯƠNG.— Những bút của bản hiệu gửi đi đều có thơ chuyên môn xem rất cẩn thận và mỗi cái bút gửi đi đều có facture ghi số làm bảo-đảm. Nên dù ở xa mua cũng không ngại mua phải hàng sấu.

MAI-LĨNH
60-62, Avenue Paul Doumer — HAIPHONG
Téléphone 332, Boîte postale No 41

Nhà bán kính và bút mở từ năm 1932

VỀ DỊP KHAI TRƯỜNG SẮP TỚI

CÁC HIỆU SÁCH HANOI VÀ CÁC TỈNH

Hãy mua hay đặt làm những vở:

Blanche Neige
Vở Hanoi
Shirley Temple

là những « mác » được toàn thể nam-nữ học-sinh ưa chuộng hơn cả

Giấy trắng tốt — Bìa mỹ thuật — Kẻ máy răng tây thanh và đều nét — Muốn đưa in marque riêng cũng được — Giá hạ hơn mọi nơi

Hỏi tại nhà máy:

Ngoc - Xuân

Số 28, phố Richaud
(Đoàn sở Ánh Sáng)
●● HANOI ●●

PHONG - TÍCH VÀ PHẠM - PHONG
HAY LÀ ĐAU DẠ DÀY

Thuốc hay nổi tiếng khắp Đông Dương
giấy khen rất nhiều cảm ơn thật lắm

Con chim

Khi đầy hơi, khi tức ngực, chán cơm, không biết đói, ăn chậm tiêu, bụng võ bình bịch. Khi ăn uống rồi thì bay ợ (ợ hơi hoặc ợ chua). Thường khi tức bụng khó chịu, khi đau bụng nổi hòn, khi đau lưng, đau ran trên vai. Người thường ngao ngán và mỏi mệt, buồn bã chân tay, bị lâu năm sắc da vàng, da bụng dầy. Còn nhiều chứng không kể xiết. Một liều thấy dễ chịu hoặc khỏi ngay. Liều một bận uống 0p25. Liều hai bận uống 0p45.

Vu dinh Tân ân tứ **Kim tiền năm 1926**
178 bis Lachroy, Haiphong

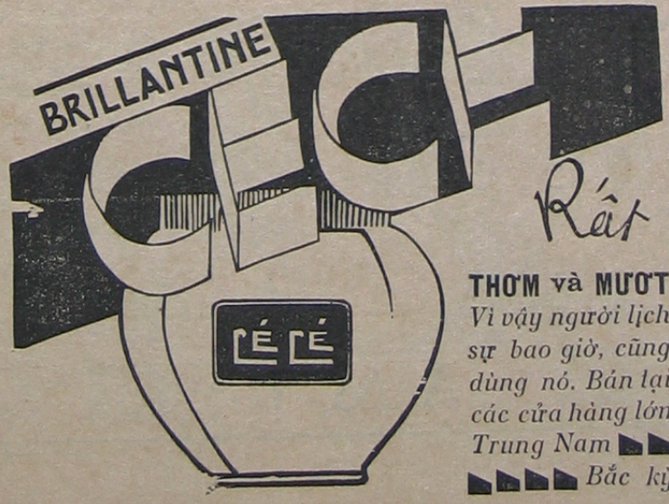
Đại lý phát hành toàn tỉnh Hanoi: **AN HÀ 13 Hàng Mã (Cuivre) Hanoi**
Đại lý phát hành khắp Đông dương: **NAM TÂN 108 phố Bonnal, Haiphong**
Có lính 100 đại lý khắp Hanoi và khắp các tỉnh Trung — Nam — Bắc kỳ — Cao mên và Lào có treo cái biển trên.

Kính Thuốc

Kính hiệu ***Filocros*** là hạng tốt nhất để đi ngoài nắng, giá từ 4p. trở lên. Bán đủ thứ kính lão (viễn thị) và cận thị. Có nhiều kiểu gọng nhựa, gọng kền, gọng vàng rất đẹp và chắc chắn. Có máy lắp mắt kính và chữa gọng kính.

Gửi lĩnh hóa giao ngân

đào lập
97, Hàng Gai, Hanoi

Rất **THƠM** và **MƯỢT**
Vì vậy người lịch sự bao giờ, cũng dùng nó. Bán tại các cửa hàng lớn Trung Nam Bắc kỳ

DOCTEUR

CAO XUÂN CẨM

...la Faculté de Paris. Ancien Médecin ...harge de l'Institut Pasteur en de Huế ...hữa đủ mọi bệnh. Chuyên-trị Nội-thương và bệnh Hoa-liễu

Khám bệnh tại
53 Henri d'Orléans — Hanoi
Phố ửa Đồng, cạnh hội Ợp-Thiện) có phòng dưỡng bệnh

Sách:

NÓI CHUYỆN NUÔI CON
bán tại hiệu Thụy-Ký 98 Hàng Gai (Rue du Chanvre), Hanoi
Giá 0p.35 một quyển

NHÀ THUỐC
88, phố Huế, HANOI
và có đại-lý khắp nơi

HỒNG KHÊ

Op.10 Thoái Nhiệt Tán phật 12 tay, năm phút khỏi cảm sốt, nhức đầu. **Op.15 Phát Lãnh** phật 12 tay, năm phút khỏi sốt rét ngã nước. **Op.20 Phấn Foda** soa một tí vào nách hết mùi hôi ngay tức khắc. **Op.30 Thuốc Ho Gà** phật 12 tay, uống khỏi miệng trẻ em rứt cơn ho ngay. **Op.20 Thuốc đau Dạ dầy** đương cơn đau uống khỏi hẳn và không đau lại nữa. **Tỉnh ngộ Giới Yên** phật 12 tay, thuốc nước 1p.00, thuốc viên 0p.50 ai cai thuốc phiện cũng bỏ hẳn được, vì không trộn lẫn chất thuốc phiện. Bắt đầu uống thuốc cai bỏ hút ngay, vẫn đi làm việc như thường. **Thuốc Trường Sinh** ngâm rượu, lớn 1p.00, hộp nhỏ 0p.35 ngâm với một chai rượu uống ngon và bổ huyết, bổ thận, bổ tỳ, lại trừ được các bệnh đờm, bệnh tê, thấp, bệnh ngã nước, bệnh vàng da, bệnh phòng tích v. v... **Sâm nhung bách bổ** Hồng Khê 1p.00, các ông dùng hộp vàng, các bà dùng hộp bạc, uống trong một ngày đã thấy khỏe mạnh, thật là VUA các thứ thuốc bổ hiện thời. **Tráng dương kiên tinh bổ thận** số 47 chai lớn 1p.00, mỗi gói 0p.25 sau khi uống 3 giờ đã thấy cường dương, tinh kiên và đặc, uống nhiều bổ thận, không có hại như dùng những thứ thuốc « phòng thuật » nhằm nhí. **Thuốc Lậu Hồng Khê số 30** (0p.60) khỏi rứt nọc lậu. **Thuốc Giang mai Hồng Khê số 14** (0p.60) khỏi rứt nọc Giang mai. Thuốc Hồng Khê chữa bệnh tinh có tiếng, hễ cứ nói đến Hồng Khê là người ta nghĩ ngay đến thuốc lậu, giang mai.

Nhà thuốc Hồng Khê và đại-lý Hồng Khê các nơi đều có biếu sách **Gia-đình Y-dược** *và sách* **Hoa nguyệt cẩm nang**, *ai cũng nên đọc để phòng thân và trị bệnh.*

Đã ra

Vu

Lịch sử tiểu thuyết của **Phan trần Chúc**, giá 0p.60

Lỡ bước sang ngang

Thơ **Nguyễn Bính**, giá 0p50

Lan Hữu

Tiểu thuyết của **Nhượng Tống** giá 0p50

Ngoại tình

Tiểu thuyết của **Vũ trọng Can** giá 0p40

Chiều

Tiểu thuyết của **Nguyễn xuân Huy** giá 0p40

Một tháng với ma

Tiểu thuyết của **Lưu trọng Lư** giá 0p25

Nhà in **Lê-Cường**
96 Route de Huế Hanoi
xuất bản

QUẢNG CÁO **CPA**
các ngài trao cho

comptoir de publicité artistique
5-7 Julien Blanc
HANOI — Tél. 1254
Directeur Nguyễn trọng Trạc

trông nom và xếp đặt
bao giờ cũng có
hiệu quả

HẠNH PHÚC GIA ĐÌNH

Nhân các bà tới kỳ ở cữ!
Muốn tốt tươi nên giữ màu da!
Hoa Kỳ Rượu Chồi *nên soa!*
Dung nhan lại thấy đậm đà hơn xưa!
Vừa giẫn huyết, lại vừa rãn cốt!
Vẻ đoan-trang đẹp tốt như không,
Ngày xuân càng được sắc hồng,
Càng tươi màu thắm, càng nồng tấm yêu.

Giới thiệu bạn gái
Đào-Thị HỒNG-LOAN

Mat đẹp như' xuân

Ngày xuân vẻ mặt muốn tươi đẹp rực-rỡ, nên sửa điện, da sẽ không bao giờ hư như : nẻ bắt gió, bắt nắng, giám sần, to da, v. v...

ai mở mỹ viện

Nên mua máy uốn tóc : 100p.—200p.—400.— đến 1800p. — Máy điện Rayon Violet ; 80p. — 150p. Máy sấy tóc : 25p. — 350p.— Máy uốn lông mi : 0p.90 — 12p.00 Máy điện Máy điện Massage (soa nắn) : 9p.— 45p. — 240p. — Máy làm nở vú (ngực đàn bà) 40p. — 380p. Máy điện kẹp mũi làm dọc dừa 485p.— tondeuse điện : 70p. — Douche pul-

MỸ

AMY

Thân đều, ngực (vú) nở, dáng đi đẹp, [illegible] dùm điểm-trang giữ gìn các lối lịch sự. Giá sửa từ MỘT ĐỒNG. Răng đen, trắng. Uốn rượm tóc.

MY VIEN AMY 26 Hàng Than Hanoi

hiệu hớt tóc ?

vérisateur điện 60p. — Vibro Masseur Standart 18p.— Kim uốn tóc thường : 1p.80— 9p.50— Thuốc uốn tóc permanence : 1p.— 2p. — 3p. Purma (fabrication américaine) làm lông mi dài cong Nếu mua máy, xin dặy cách làm cẩn thận, chắc chắn. *Amy đại-lý các máy sửa đẹp Pháp — Anh — Mỹ*

VIÊN

Imprimerie spéciale de la Revue Ngày-Nay. Tél. 874 — Hanoi

Le Gérant : Nguyễn-kim-Hoàn